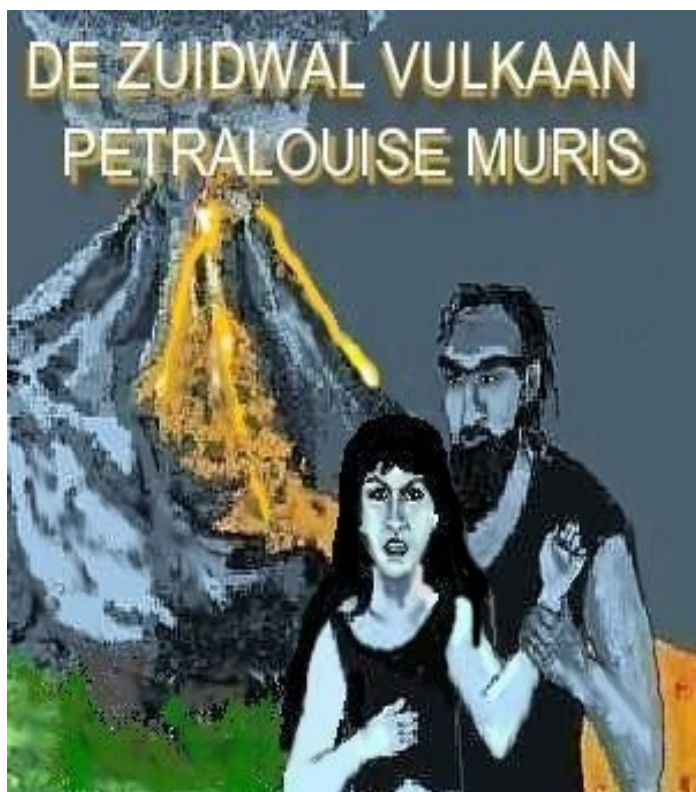

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.

INHOUD

- 1 De machtige Zuidwalvulkaan 3
- 2 Tyr gaat op onderzoek 8
- 3 Geen vrouw voor een man 11
- 4 De eerste ijstijd 14
- 5 De vulkaan is actief 18
- 6 Onderhandelen met het Takkenvolk 22
- 7 De stammenoorlog 29
- 8 De vulkaanuitbarsting 38
- 9 Fiu 44
- 10 Het Ossenhoedervolk 51
- 11 Afscheid 58
- 12 De overlevenden 63
- 13 De ontploffing van de Zuidwalvulkaan 66
- 14 Het einde van Tyr, zoon der Hauwers 71

HOOFDSTUK 1 DE MACHTIGE ZUIDWALVULKAAN.

Ergens tussen het Tertiaire tijdperk en het Pleistoceen, werden door grote aardbevingen de continenten verscheurd. De plek waar nu Nederland ligt was een subtropisch gebied met teer en methaanpoelen.

Het noordelijke deel van het grote continent werd Laurazië genoemd. Daar stond de machtige Zuidwal vulkaan. Hij bevond zich ten noorden, waar nu ongeveer de knik is van de afsluitdijk.

Daar lag hij ten westen van Harlingen en ten zuid-westen van de blauwe slenk. Ons grote continent werd omringd door de Tethiszee.

Die tijd werd ons land nog rijkelijk besproeid door regen, verwekt door de weelderige plantengroei.

Nooit werd het land geteisterd door de zee daar die veraf lag en Noord Amerika, Groot Brittannië samen met Denemarken en Scandinavië, Nederland inklemden.

Het gebied bestond uit immense wouden en diepe dalen. Sommige stukken land kwamen hoger te liggen. De tektonische platen (vaste lagen op gesmolten steen) met de daarop continenten schoven via de breuklijn onder elkaar. In het begin van deze periode, rukte de zee langzaam op vanaf de Grote Oceaan en later de Atlantische Oceaan naar de Noordelijke ijszee.

De Midden Atlantische rug, wat de breuklijn vormt tussen ons continent en Noord Amerika zorgden ervoor dat Laurazië in stukken werd gesplitst. Daarom nam de druk in de Zuidwalvulkaan toe, wat veroorzaakt werd door breuken en barsten in de aardkorst.

In de tijd van de eerste nederzettingen in wat nu Nederland heet schudde de grond regelmatig en waren er nog steeds heftige uitbarstingen.

De eerste mensen die zich hier gevestigd hadden, kwamen uit uiteenlopende streken rondom dit groene en vruchtbare gebied.

De meeste stammen die rondom de vulkaan hun nederzettingen hadden, hadden diep ontzag voor de werkende vulkaan.

Zij aanbeden de vulkaan en noemden hem de 'Machtige'. Enkele stammen dachten dat hun god beneden in de vulkaan, vreselijk ontevreden was. Angstig voor het geschud en gerommel besloten zij samen een tempel te bouwen in het machtige vruchtbare woud dat rondom de vulkaan lag. Zij gebruikten de harde stenen die de Machtige eens uitgespuwd had. Hun tempel kreeg een voorhof met een altaar, waarop offers gebracht moesten worden.

Menig keer stortte de tempel in één omdat de grond nogal roerig was en lava een uitweg zocht.

Dan dachten de inlanders dat hun god ontevreden was over het aantal offers.

Zij deden dan hun best om de heerlijkste en mooiste offers te brengen. Merendeel waren dat jonge mannen, vrouwen en wilde dieren. Deze offers moesten er voor zorgen dat de vulkaan geen vuur zou spugen. Helaas voor hen, was de vulkaan immer actief.

Men begreep niet dat het een gewoon natuurverschijnsel was. In de nabije omtrek van de machtige vulkaan leefden vele stammen waarvan menige de vulkaangod aanbaden.

Eén daarvan was het Hauwervolk.

Zij hadden hun naam te danken aan een grote verzameling slagtanden.

Omstreeks die periode bracht de jonge Fiu, dochter van Fharir, stamgenote van het Hauwervolk haar fruitoffer naar het altaar. Het was een schaal vol zoetige heerlijkheden en mooie bloemen. Zij was zich niet bewust wat eens haar lot zou worden.

De hogepriester had namelijk een belofte gedaan aan een naburig stamhoofd van het Takkenvolk.

Hij wilde haar uithuwelijken uit naam van de machtige vuurgod. Dit nog al agressieve volk was er enkel op uit om meer land en macht te krijgen. Zij wilden heersen over de tempel met al haar schatten.

Zij wilden ook het land eromheen en de volkeren overheersen.

De hogepriester was in de veronderstelling, dat deze ongelovige stam dan geen oorlog zou voeren. Hij had onderhandeld met de vader van Fiu en zijn stamoudsten om zijn jongste dochter als bruid van de machtige vuurgod uit te huwelijken. Bevreesd voor de machtige vulkaan wilde het Hauwervolk maar al te graag gehoorzamen.

Zij waren in de overtuiging dat hen anders vreselijke rampen zouden overkomen. Omdat de hogepriester Fiu een bruid van de machtige vuurgod had genoemd, gingen de stamoudsten overstag.

Fiu was de dochter van het stamhoofd en was nogal spichtig. In die tijd hield men uitsluitend van volle vrouwen, welke een teken was van gezondheid en vruchtbaarheid.

Fiu was amper twaalf maanjaren toen zij naar de andere stam werd gebracht.

Het stamhoofd van het takkenvolk was zeer ontsteld en beledigd doordat het Hauwervolk had gewaagd, een lelijk fragiel kind te sturen.

Fiu werd in een takken kooi gehouden en mocht er alleen uit om te werken.

De veertien vrouwen van het stamhoofd sloegen en traptten het arme kind.

Overdag werd zij uit haar kooi gehaald, om op het land te werken. Met haar blote handen moest zij de vruchtbare grond omwoelen op zoek naar knollen en wortels.

's Avonds laat werd zij weer gehaald om bont en leer te bewerken.

Deze pelzen en huiden waren merendeel afkomstig van de wisent en de vos.

In het begin bloedde haar handen hevig, maar dat was allang het geval niet meer.

Fiu werd buiten gesloten door de vrouwen en zij werd getergd door hun kinderen.
Menigmaal raakte zij verwond door stenen die naar haar geworpen werden. Zij was zielsongelukkig.
Zo ging er een maanjaar voorbij.
Haar moeder was in de veronderstelling dat haar kind een gelukkig bestaan had.
Zij miste haar dochter, al had zij al een tiental kinderen gebaard welke haar allemaal even dierbaar waren.
In die tijd waren er alleen grote gezinnen.
De kindersterfte had een hoog percentage en de maximale leeftijdsgrens was ongeveer achteenvijftig.
De jongeren moesten altijd voor de ouderen zorgen.
Kortom, Fiu was voor haar ouders altijd zeer opgewekt en een erg behulpzaam kind geweest.
Nieuwsgierig wat haar lot was, stuurde Fiu's moeder haar oudste zoon Tyr, naar de naburige stam.
Dit ging niet zonder gevaar.
In die tijd loerden gevaren overal, zowel van de overige stammen als van de wilde dieren.
Niet te vergeten de hogepriesters die de vulkaan tevreden wilden stellen met hun menselijke offers.
Tyr ging niet weg zonder wapens.
In die tijd, waren die bijzonder primitief.
Zij moesten door de drager zelf vervaardigd worden.
Tyr kreeg altijd hulp van zijn vriend en stamgenoot Bor. Zij maakten een vuiststeen uit vuursteen en wat spiezen van beenderen van de wisent.
Tyr zou licht bewapend zijn.

HOOFDSTUK 2

TYR GAAT OP ONDERZOEK.

In staat van oorlog droegen de mannen andere wapens. Dan hadden zij kernbijlen en speren bij zich met speerpunten uit kernstenen gehouwen en klingen.

Tyr had zijn gezicht ingesmeerd met modder dat wit uitgeslagen was, om er krijgshaftig uit te zien. Hij baande zich een weg door uitgestrekte bossen, stinkende moerassen en ondiepe plassen die een broedplaats waren van stekende insecten en slangen.

Aan de rand van de nederzetting van de volksstam waar zijn zuster was ondergebracht, liet hij zich vallen tussen hoge rietstengels.

Hij bleef liggen tot de avond viel.

Behoedzaam kroop hij naar het eerste takkenhutje.

Tussen de takken door zag hij mannen op bladeren kauwen, datgene wat waarschijnlijk een wansmaak had want rochelend spuwden zij het uit.

Er klonk hoongelach uit de hut.

Hij kroop verder naar een andere kleine takken hut.

Weer loerde hij door de takkenmuur, en zag tot zijn verbazing zijn zus alleen met vellen leer naast zich.

Zij was bezig het leer soepel te maken door er op te kauwen en er met stokken op te slaan.

‘Fiu, Fiu, waar ben je mee bezig en waarom zit jij hier alleen!’ fluisterde haar broer.

Hij was namelijk in de veronderstelling dat Fiu een vrouw van het stamhoofd zou worden en dan nagenoeg geen zware arbeid hoefde te verrichten.

Fiu keek geschrokken om: ‘ben jij het Tyr?’

Zij tuurde tussen haar takkenmuurtje in het donker.

‘Waarom ben je niet bij de vrouwen?’ vroeg Tyr.

‘Ik ben niet zoals zij, ik beviel hen niet.

Haal mij hier weg Tyr, ik wil terug naar mijn familie en offers brengen,’ smeekte Fiu.

‘Dat gaat niet zomaar, als ze mij ontdekken zullen zij mij doden.’

Fiu begon zacht te huilen.

‘Ik kom terug Fiu, ik kom snel terug.’

Tyr kroop weer terug in het hoge gras.

Hij voelde zich ellendig, nu hij haar in deze hopeloze situatie had aangetroffen.

De spanning maakte zich van hem meester.

Hevig ontzet wilde hij iedereen aanvliegen die verschijnen zou.

Hij wist dat hij zich beheersen moest vanwege zijn geliefde zus en zijn leven. Het zou niet te doen zijn, alleen dit volk te overheersen.

Hij moest terug gaan en zijn moeder vertellen dat Fiu niet door de stam geaccepteerd werd.

Dan zou hij haar met zijn stamgenoten moeten bevrijden, wat kon betekenen dat het op een stammenoorlog zou uitdraaien.

In de volledige duisternis zocht hij een geschikte plaats om te overnachten.

De grond was te dras dus besloot hij boven in een boom, tussen opéén groeiende takken de nacht door te brengen. Het loof ruiste in de wind.

Zijn ogen werden branderig en zwaar.
In het vroegst van de morgen werd hij wakker.
Eerst wilde hij bessen of knollen zoeken om het
hongerige gevoel in zijn lichaam te stillen.
Daarna zou hij de terugtocht hervatten.
Hij vond wat eetbare zwammen en knollen.
Terwijl hij zich tegoed deed aan de knollen, hoorde
hij gegrom van een wolf achter zich.
Hij schrok, want wolven gingen sporadisch alleen op
jacht.
Nu kwamen er van alle kanten hongerige wolven
aanrennen.
Stokstijf ietwat angstig bleef hij staan.
Behoedzaam greep hij naar een spie die hij in een
korf op zijn rug droeg.
De leidster van het roedel sloop langzaam
dichterbij. Haar tanden flikkerden in de ochtendzon.
Tyr wist dat hij niet mocht vluchten, daar hij weinig
kans had te overleven.
De andere wolven bleven afwachten of hun leidster
zou aanvallen.
De leidster had er genoeg van dat haar prooi niet
vluchtte, maar haar alleen bleef aankijken en
langzaam haar richting opkwam.
Zij ervoer dat als zeer bedreigend en droop samen
met de andere wolven af.
Opgelucht dat hem niets overkomen was hervatte
hij zijn terugtocht.
Laat in de avond kwam hij terug in de hut van zijn
familie. Zijn zusters brachten hem een pels en fruit.
Zijn vader en broers namen plaats bij hem en
wachtten geduldig af wanneer hij zou gaan spreken.
'Ik heb Fiu gevonden in een hut, zij was bezig
lappen leer soepel te maken. Zij is erg eenzaam en
ongelukkig, ze is te mager. Ik wil haar daar
weghalen.'

HOOFDSTUK 3

GEEN VROUW VOOR EEN MAN.

Alhoewel hij grote eerbied had voor zijn vader, wilde hij het liefst dat hij zelf over het lot van Fiu kon beslissen.

Tyr had ook ontzag voor de 'Machtige' wiens bruid hij wilde ontnemen.

Er waren zoveel en al zo vaak slachtoffers gevallen om de vuurgod bedaard te houden.

Hij dacht dat het de wil van de 'Machtige' was, dat Fiu was uitgehuwelijkt.

Tyr gehoorzaamde de 'Machtige' en zijn vader.

Hij dacht er niet aan om zonder zijn goedkeuring onbezonnen zaken te ondernemen.

Toen de zon in het midden van het uitspansel stond, ging zijn vader met de stamoudste op weg naar de tempel. Zij hadden een zoenoffer dat bestond uit gedroogd vlees, leer van de oeros en geurige kruiden. Zijn vader was in de veronderstelling dat hij daarmee de hogepriester kon vermurwen.

Het duurde twee dagen toen zij eindelijk de tempel bereikt hadden.

Zij lieten zich nederig op de grond vallen en jammerden: 'heil Machtige, heil god van het vuur, wij vrezen u.' 'Wij komen in vrede en roepen u almachtige aan, om onze vragen te beantwoorden en ons niet te laten dwalen.'

De hogepriester kwam met zijn discipelen naar het voorhof en wenkte hen.

Ze legden de kruiden, het vlees en het leer op het altaar.

Er verscheen een brede grijns op het gezicht van de hogepriester.

Hij gebod hen te knielen en de grond te kussen.

Hij prevelde onverstaanbare klanken.

Fharir dacht dat de hogepriester dezelfde taal sprak als de Machtige.
Vol ontzag blikte hij angstig omhoog.
'Sta op!' gebod de hogepriester.
Hij leidde hen naar een stenen tafel en vroeg wat voor een vraag zij voor de Machtige hadden.
Fharir keek nederig naar de grond en zei: 'o, heiligheid kenner van de Machtige, aanhoor ons!'
De stamoudste zei nu: 'hoor onze weeklaag.
Aanvaard onze geschenken en bevrijd onze dochter en stamgenote Fiu uit de handen van het Takkenvolk. Zij wordt niet behandeld zoals een goddelijke bruid behandeld dient te worden.'
De hogepriester liet de geschenken van het altaar halen en zei: 'de Machtige wil niet alleen deze geschenken hebben, maar ook fatsoenlijke offers.'
'Breng mij een zoon uit uw stam en een fruitoffer.'
De stamoudste zei ontzet: 'dat kunt u niet verlangen! U krijgt geen man voor een vrouw, ook al behoort zij tot de machtige vuurgod.
'Mag het geen os of een sabeltand zijn?'
De hogepriester mummelde weer wat: 'ik wil niet onderhandelen, de Machtige wil een zoon!'
De twee dropen ootmoedig af.
Wie zou het in zijn hoofd halen de hogepriester te ontstemmen?
Zij keken wel uit om de Machtige te bedwingen en het vuur naar hen te voeren.
Zij strompelden terug naar hun nederzetting.
De dorpsoudste liet zich meteen verzorgen door zijn behulpzame vrouwen.
'Wij moeten nog voor de ochtendzon opkomt, overleggen met al onze oudere mannen,' gebod hij.
Die nacht nog, kwamen de ouderen bijeen om overleg te voeren.

Zij werden het met elkaar eens, dat geen man tegen een vrouw geruild kon worden, ook al was het een bruid van de vuurgod.

Mannen waren nu eenmaal belangrijker dan vrouwen, zij waren krachtiger want zij moesten strijden en jagen.

Er moest dus een oorlog voorkomen worden enkel en alleen voor een vrouw.

Die nacht nog vertelde het stamhoofd zijn zoon over de besproken onderwerpen.

Deze was hevig teleurgesteld in zijn vader.

Hij besloot heel oneerbiedig te zijn en te gaan liegen. Hij zei zijn vader dat hij vroeg op pad zou gaan om te jagen.

In werkelijkheid was hij van plan, heethoofdig zonder enig offer de hogepriester een bezoek te brengen.

Hij bracht oorlogskleuren aan op hoofd en borst en stal enkele klaarstaande speren en klingen van zijn vader. Nog voor de ochtendzon, was hij vol krijgslust en nietsvermoedend vertrokken op weg naar de tempel.

Hij kon niet weten dat de hogepriester om een krijger van zijn stam had gevraagd.

Moeiteloos, omdat hij nog jong en soepel was, liep hij als een sabeltand lenig en snel door het gewas.

In de verte rommelde de Machtige en de aarde begon te schokken.

‘O Machtige vuurgod, nooit zal ik opgeven!’ jammerde hij. Op dat moment volgde een volgende aardshok waardoor een enorme boom vlak voor hem neer viel.

‘Dat moet een waarschuwing van de Machtige zijn,’ dacht hij geschrokken.

Hij wist niet wat dat kon betekenen en liep vastberaden door.

HOOFDSTUK 4

DE EERSTE IJSTIJD.

Het begon stevig te regenen, de grond onder zijn voeten werd glad en spoelde weg in scheuren die de droogte had veroorzaakt.

Zijn oorlogskleuren spoelde van zijn gezicht.

Het onweerde, de Machtige had zich blijkbaar tegen hem gekeerd.

Hij begon bij zichzelf te overwegen, of het wel de juiste keuze was, om toornig en impulsief bij de hogepriester verhaal te gaan halen.

Het was zijn schuld dat de Machtige vuurgod was verbolgen, omdat hij naderbij durfde te komen zonder enig zoenoffer.

Hij was vol krijgslust omdat hij zijn zuster wilde bevrijden en omdat hij vond dat haar onrecht was gedaan.

Als de Machtige goedkeuring zou geven, zou er geen oorlog tussen de stammen komen en zou hij Fiu kunnen meenemen.

De weg was lang en glibberig en de wind kreeg een stormachtige kracht.

Iedere voetstap die hij verzette, kreeg hij meer en meer wroeging tegenover zijn vader.

De gedachten aan zijn zuster maakten dat het zin had naar de tempel te gaan.

De grond was nog steeds roerig maar het weerhield hem niet.

Onderweg vond hij wat knollen en bessen, dat hem de kracht gaf zijn reis voort te zetten.

Na een tijd te hebben gelopen viel de eerste duisternis in.

Onder een boom maakte hij een tijdelijke hut van takken met grote bladeren.

Handig vlocht hij deze in elkaar totdat hij een afdak gemaakt had. Het was donker toen hij eindelijk kon gaan rusten.

Meer dan dat zou hij niet, want hij moest alert blijven voor slangen en andere roofzuchtige dieren. In de verte hoorde hij huilende wolven, zij schenen niet naderbij te komen.

Hagelstenen kletterden omlaag.

Voor het eerst maakte Tyr kennis met een extreme hagelbui. Niet wetende dat de eerste ijstijd was begonnen door de scheuring van het continent en de zwaveluitstoot der vulkanen en de verschuiving der polen.

Rillingen liepen over zijn rug.

Het afdak hield de zware ijsbrokken niet en stortte volledig ineen. Weer vloog de gedachte door zijn hoofd om terug te gaan naar zijn stam.

Hij kroop in elkaar, om zich warm te houden.

Er kwam een grote vrees voor de machtige vuurgod in hem op.

De hagel had weer plaats gemaakt voor een enorme plensbui met vreselijk harde windvlagen.

Zijn haar stond rechtop als reactie op de plotselinge temperatuurdaling.

Hij bleef zich kleinhouden tot in het vroege ochtendgloren en viel uiteindelijk in slaap.

De zonnestralen brandden op zijn schouders waar hij wakker van werd.

Verschrikt keek hij om zich heen.

Het weer van de afgelopen nacht had een ware ravage aangericht.

Bomen waren ontworteld tegen de grond geslagen, sommige waren door midden gekliefd, half verbrand door blikseminslag.

Hun troosteloze aanblik baarde hem zorgen.

Op de grond hadden zich kolkende stromen water gevormd, doordat de aarde doordrenkt was. Hij besloot toch door te zetten en toch wat te jagen, om niet zonder verzoeningsoffer aan te komen. De nieuwe dag had van zijn heethoofdigheid, plaats gemaakt voor een wat mildere stemming. Door het dichte gewas ging hij opzoek naar uitwerpselen van gedierte. Na lang speuren had hij verse keutels ontdekt van een hert. Het roedel kon niet ver weg zijn. Tyr verstond de kunst om hen geruisloos en behoedzaam te volgen. Boven het groen uit, ontdekte hij het brede gewei van het reuzenhert. De mannetjes waren meestal agressief en hadden een sterk reukvermogen. Hij stond zeer waarschijnlijk zijn kant op te snuiven. Het zou hem grote moeite gaan kosten om het dier te overheersen. Hij gooide een speer, richting waar het gewei te zien was. Het hert slaakte een harde kreet en zette het op een rennen. Zijn roedel reeën achtervolgde hem. Nu hoefde Tyr alleen maar een bloedspoor te volgen, wat nogal een lange wandeling werd. Blijkbaar had hij hem toch niet goed geraakt. Pas toen de zon in het midden van het uitspansel stond, vond hij de reuze herten. In het midden van zijn roedel stond het reuzenhert te hijgen. Tyr wierp zijn tweede speer. Inmiddels had het hert zoveel bloed verloren dat het neerzeeg op de natte aarde. Toen Tyr tevoorschijn sprong vluchtte het roedel herten alle kanten uit.

Met zijn kling vilde hij het beest en rolde de kop in de vacht.

Hij at wat van het rauwe warme vlees en sneed een groot deel af om mee te nemen.

Zijn speren moesten nu dienen om de veroverde stukken over de grond te slepen.

Behendig bond hij eerst met taaie stengels de pels vast tegen de speren, zodat het een baar werd.

Hij zou daar de resten van het hert op te leggen wat hij omhuld had met grote bladeren.

Hij moest nu extra alert zijn voor roofdieren, want die konden het bloed al van verre ruiken. Tyr zou niet graag een sabeltand tegenover zich hebben, klein maar vreselijk onbetrouwbaar, lenig en oersterk. Met zijn machtige tanden kon hij hem gemakkelijk doorklieven.

Wolven hadden een andere manier om aan te vallen. Zij beslopen hun prooi en vervolgens vond er een krachtmeting plaats.

Zou hij uit angst bewegen of zou hij wegrennen, dan wachtte hem gewis de dood.

Hoewel? Tyr had menig griezelig verhaal gehoord, maar zelf had hij vele wolven ontmoet en overleefd.

Hij zoude verder met zijn buit. Het was niet makkelijk om de veroverde delen mee te slepen.

Er waren maar enkele vlakke gedeelten waar zijn baar zo overheen gleed. Het waren niet alleen de struiken, maar ook grote keien afkomstig van de machtige, die de weg bemoeilijkte.

Al lopende vroeg hij zich af, hoe hij zijn grieven kon uiten.

Verderop stond een geschikte boom die als uitkijk kon dienen. Hij wilde weten waar de tempel ongeveer moest staan.

Alleen richting de vulkaan lopen volstond niet, daar de tempel vaak een hele andere ligging kreeg.

HOOFDSTUK 5 DE VULKAAN IS ACTIEF.

De tempel was dan ingestort na een beving of na een eruptie, en elders weer opgebouwd.
De boom was erg glibberig van het vocht.
Gelukkig waren er genoeg zijtakken om zich naar boven te werken. Hij kon zich goed vastklampen.
Eenmaal boven keek hij richting vulkaan.
Boven de vulkaan hing een onheilspellende wolk.
Heldenmoed had plaats gemaakt voor angst.
Hij kreeg een vreselijk onheilspellend voorgevoel.
Tussen het groen zag hij rook omhoog komen.
In de verte zag hij bomen vlamvatten.
Het weerhield hem niet om toch door te zetten.
Hij klom uit de boom en vervolgde zijn weg.
De tempel had hij nog niet ontdekt, toch besloot hij in de richting van de Machtige te gaan.
Er hing een onaangename stank in het woud.
Tyr had moeite met ademen, hij hield een hand voor zijn mond. Onverschrokken sleepte hij zichzelf en zijn vracht voort.
In zijn nabijheid hoorde hij paniekerige stemmen, zij kwamen dichterbij.
Hij werd zowat ondersteboven gelopen door een vreemde stam.
Zij spraken onverstaanbaar hun eigen dialect.
Hun bange blik verraadde de angst voor iets, waarvoor zij op de vlucht waren geslagen.
Gebarend wezen zij in de richting van de Machtige.
Tyr begreep het niet. Zijn hoofd stond er niet naar.
Hoe kon hij zijn zus terug halen zonder dat er oorlog zou uitbreken? Hij moest nu in de buurt van de tempel zijn.
Weer zocht hij een geschikte boom uit en begon hem te beklimmen.

Hij zag een brede lavastroom van de vulkaan naar beneden stromen. Zoals zij het hem hadden ingeprent dacht hij, dat het hellevuur van de Machtige was.

Het was duidelijk dat de Machtige toornig was.

Tyr's benen begonnen op trillende rietstengels te lijken. Hoe kon hij de Machtige iets vragen als hij al zo toornig was.

Zou de hogepriester nog wel iets voor hem kunnen betekenen, of was dit alles vergeefse moeite?

Zijn zus rekende er op, dat hij haar spoedig zou bevrijden. Hij zag na een poos eindelijk de tempel. In de tempel overheerste angst.

Tyr liep behoedzaam op de tempel af.

Hij legde zijn offers op het altaar.

'Ben je daar eindelijk? 'Jij bent er toch één van Fharir uit de stam der Hauwer?'

Tyr was bevreemd dat hij zo'n warm onthaal kreeg.

Hij kreeg een krans bloemen om, die als zoenoffer verkregen waren, en werd vergast met een heerlijke maaltijd.

Hij had niet het minste vermoeden dat de hogepriester zich zat te verkneukelen.

Hij smaalde alleen al om het feit, dat de Machtige binnen afzienbare tijd geen bedreiging meer zou vormen. Tyr vond het moeilijk de hogepriester een gunst te vragen, nu hij zo in verlegenheid was gebracht.

Daar de dag er bijna opzat kreeg Tyr een pels aangeboden om op te rusten.

Het geroezemoes van de discipelen maakte hem doezelig. Vredig viel hij in slaap zonder nog aan zijn zuster te denken.

Tegen de ochtend werd hij wakker door een vreselijke kramp in zijn schouders wat veroorzaakt werd doordat zijn handen op zijn rug gebonden waren.

Om zijn keel had hij een scherp touw daar het van grasvezels gemaakt was.

De hogepriester stond een eind verderop met zijn discipelen.

Uit zijn gebaren kon hij opmaken dat hij niet veel goeds in de zin had.

Tyr dacht dat de Machtige, de hogepriester voor hem gewaarschuwd had. De goddelijke die iedereen kon doorgronden.

Hij begreep niet hoe de hogepriester anders aan de informatie had kunnen komen, daar hij in de eerste instantie geen vreedzame bedoelingen had.

Niemand kon weten dat hij feitelijk op oorlogspad was en niet zonder reden.

Wat Tyr niet wist was dat hij als verzoeningsoffer naar de vulkaan gebracht zou worden.

De hogepriester gaf zijn discipelen de opdracht de vulkaan te bestijgen.

Dit was niet zonder gevaar daarboven, waar gevaarlijke giftige gassen een uitweg zochten.

Zelf bleef hij veilig in de tempel.

Tyr werd eerst nog besprenkeld met bloemenwater, waarna hij geboeid weggevoerd werd door de discipelen. De weg die naar de vulkaan leidde was bezaaid met keien.

De Machtige rommelde kwaadaardig. 'Maak me los ik ben geen offer!'

De discipelen luisterden niet, zij liepen vastberaden door.

Op dat moment spuwde de vulkaan opnieuw hete modder de lucht in.

Een vuurbrij kwam langzaam de helling afrollen.

Het groepje mannen stond ineens stil.
Er moest een andere manier te vinden zijn om de helling te bestijgen.
Zij gingen in conclaaf.
Wanhopig probeerde Tyr zijn handen te bevrijden.
Het gevoel was uit zijn vingertoppen verdwenen.
De angst sloeg om zijn hart toen er flinke aardschokken voelbaar werden en grote brokken steen naar beneden werden geworpen.
De discipelen zette het op een lopen toen er ook klonten vuur rondom hen heen vielen.
Tyr stond eenzaam op de berghelling.
Hij liep zo snel als hij kon naar beneden.
Het laatste stuk struikelde hij en rolde hij verder.
Beneden aan de voet van de vulkaan, verloor hij het bewustzijn. De vurige lavabrij kwam langzaam zijn kant orollen

Zijn vader had het vermoeden, waar zijn zoon was heengegaan.
Tyr kennende, zou dit alleen doen als laatste redmiddel. Hij zou anders nooit ongehoorzaam zijn, tegenover zijn stam. Hij had ook het vermoeden dat zijn zoon in levensgevaar moest zijn daar de hogepriester een menselijk offer nodig had.
Met een stel krijgers ging hij dezelfde dag als zijn zoon was gegaan, naar de tempel.
De Machtige was nog niet tevreden gesteld want hij ging nog steeds oorverdovend tekeer.
Alsof het een ingeving was besloot Fharir naar de vulkaan te gaan, in plaats van de tempel.
Zij waren maar net op tijd, Tyr voor de gloeiende massa weg te halen.

Tyr werd wakker op zijn eigen mat en onder zijn eigen pels.

HOOFDSTUK 6

ONDERHANDELEN MET HET TAKKENVOLK.

Even had hij de illusie dat hij gedroomd had.
Meteen sloeg de paniek toe.
Hoe moest hij zijn zus uit handen krijgen van het takkenvolk. Zijn vader maande hem tot rust.
Tyr's handen deden zeer, het leven kwam er weer in. Zijn keel was opgezwollen en brandde hevig.
Zijn zussen smeerden er een smurrie op wat afkomstig was van gestampte kruiden met water.
Ondertussen was zijn vader op weg naar de stamoudste. Volgens hem was er maar één enkele mogelijkheid om zijn dochter te redden.
Dat was ten oorlog gaan.
Fharir echter, was geen oorlogzuchtig man.
Hij wilde liever onderhandelen.
En omdat hij het stamhoofd was besloot hij zijn eigen zin door te zetten.
Er werd iemand aangewezen die als koerier de boodschap moest overdragen.
Hem werd opgedragen om te onderhandelen met het Takkenvolk.
Vosman werd ontboden bij het stamhoofd.
Hij was een groot dapper krijger die al vele malen de vijand had verslagen.
Vosman was verkozen boven de anderen daar hij rap van tong was.
Hem werd gezegd dat hij vooral beleefd en meegaand moest zijn.

Het stamhoofd had goede hoop dat Vosman snel met zijn dochter terug zou keren.
Het tegendeel werd bewaarheid. Vosman keerde niet meer terug.
Het stamhoofd had het grootste vermoeden dat zijn beste krijger en jager om het leven was gebracht door het takkenvolk.

Hij begon bij zichzelf te overwegen om zijn zoon op pad te sturen. Tyr was immers niet ziek, alleen een beetje verwond. Hij vond dat de jonge krijger lang genoeg had uitgerust.

Fharir gaf zijn zoon de opdracht naar het stamhoofd van het Takkenvolk te vertrekken. Tyr moest eerst zijn eigen bijzondere wapens maken, kenmerkend voor een Hauwerstamhoofd met insnijdingen van slagtanden afgebeeld.

Hij werd speciaal uitgedost als stamhoofd met als hoofddeksel een schedeldak met grote horens en een ketting van slagtanden.

Op deze manier zou hij zeker gezien worden als stamhoofd. Die middag was hij gereed om te vertrekken. Hij kreeg twee slaven mee om de onderhandeling wat soepeler te laten verlopen.

Ook zij werden bewapend om hun meester te kunnen beschermen.

Het werd een grillige onderneming.

Het sneeuwde al sinds het ochtendgloren, afgewisseld met hevige donderklappen.

Tussendoor trilde de grond regelmatig en schenen ook de wolven honger te hebben, het was bitterkoud.

Zij hadden de grootste moeite hen voor te blijven op de glibberige ondergrond.

Met hun voeten in leder gewikkeld gleden zij gemakkelijk uit.

Zij werden trager naarmate het kouder werd.

De slaven moesten een takkenhut bouwen waaronder zij konden schuilen tijdens de bitterkoude nacht.

Alle takken en boomstammen waren bevroren, de soepelheid was eruit.

Het was nu ondoenlijk om jonge bomen te vellen en die te gebruiken.

De temperatuur bleef sterk dalen.

Er zat niets anders op dan dicht tegen elkaar te gaan zitten en de meegebrachte pelzen als hut te gebruiken. Zij konden geen voedsel vinden in de extreme kou.

De grond werd keihard, te hard om knollen te zoeken. De bessen waren inmiddels diepgevroren en de konijnen leken te zijn verdwenen.

Het sprokkelhout dat zij gevonden hadden wilde niet branden daar het stijfgevroren en nat was geweest. Zij waren totaal niet bedacht op deze situatie behalve dan, dat zij gelukkig hun pelzen hadden meegenomen.

Zij verlangden hevig naar het subtropische klimaat.

Na een vreselijk koude nacht, scheen

's -ochtends de zon weer fel aan het uitspansel.

Zij trilden net zo als de grond onder hun voeten, van hen was het van de kou.

Zij besloten de vaart erin te zetten om snel in het Takkengebied aan te komen.

Zij waren verbaasd dat hun tempo hun bloed scheen te verwarmen. De zon gaf amper warmte.

Zij werden opgemerkt door kinderen, die mee holden in de richting waar hutten stonden.

Overall branden vuurhopen waaromheen mensen zich in warmte koesterden.

Zij werden gewenkt om plaats naast hen te nemen.

De stamoudsten van het Takkenvolk zaten bij elkaar. Zij vroegen zich af waarom een stamhoofd onuitgenodigd hen met een bezoek vereerde.

Tyr stelde zich netjes voor als leider van de Hauwers. Hij vroeg hen of hij het stamhoofd mocht spreken omdat hij meteen wilde onderhandelen.

De stamoudsten dwongen de jonge krijger tot rust en gaven hem water en brood.

Tyr had nimmer brood geproefd wel koeken van knollen gemaakt.

De drie zaten heerlijk te eten en verwarmden zich bij de vuurhoop.

Na enkele uren vonden de stamoudsten dat Tyr in staat van onderhandelen was gekomen.

De hele groep maakte zich klaar om te vertrekken.

Langzaam slenterde de groep naar de grootste takkenhut in de omgeving.

Binnen brandde een oven gemaakt van stenen.

Het verwarmde de hele hut.

Boven in de hut was vakkundig een opening gemaakt waaruit rook scheen te kunnen ontsnappen.

In de hoek van de ruimte zat het stamhoofd met enkele van zijn vrouwen.

Hij kauwde op bladeren als een rund.

Zijn mond draaide rond en af en toe liet hij zijn smerige vergeelde tanden zien.

‘Een Hauwer,’ zeiden de stamoudsten.

‘Als je gekomen bent om over het vrouwmens te onderhandelen ben je hier verkeerd. Wij Takken onderhandelen alleen onder extreme gevallen, altijd over landerijen nooit over vrouwmensen,’ hij wees naar Tyr’s slaven die er gespierd uitzagen: ‘voor mij?’

‘Alleen in ruil voor mijn zuster.’

‘Die krijg je niet terug, die is mij gegeven door jullie vuurberg,’ hoonde hij.

Hij gooide onverwachts een speer naar één van de slaven. Deze stortte dodelijk gewond ineen.

De tweede slaaf rende angstig de hut uit.

Tyr stond perplex.

Het stamhoofd gaf een teken naar zijn krijger bij de uitgang van het vertrek. De krijger reageerde ogenblikkelijk en liep naar buiten opzoek naar Tyr’s slaaf.

‘Ga terug naar je eigen volk en wees niet zo kleinzielig, dat siert geen stamhoofd,’ sneerde hij. Hij stond op en zich breed makend troonde hij Tyr zijn hut uit.

Teleurgesteld vertrok Tyr weer naar zijn volksstam. De terugweg was moeilijker dan de heenweg. De grond was glad van een laag ijs wat zich erop gevormd had.

Zijn voeten werden blauw van de kou. Hij scheurde onderweg stukken van zijn pels af en wikkelde die met het leer om zijn voeten. Uitgeput en in en in koud keerde hij terug bij zijn stam. Zijn zussen verzorgden hem weer als gewoonlijk en maakte het hem weer makkelijk in de warme hut. Zijn vader kwam binnen en merkte op: ‘zij is er niet, het ligt dus aan de Machtige.’

Hij vond dat het dus geen enkele zin had om nog met dat volk te overleggen.

De Machtige moest maar eens aan zijn verzoek tegemoetkomen.

Uiteindelijk was het zijn bruid die gered moest worden uit handen van het Takkenvolk.

Hij wilde nog één keer naar de tempel. Dit keer moest Tyr ook mee.

Fharir zocht twee nieuwe bruiden uit onder zijn slavinnen.

Zij werden met vossenhuizen gekleed en met bloemenwater besprenkeld.

Hun hoofden werden gesierd met diademen van kleine knaagdiertanden.

Op hun voorhoofd kregen zij met houtskool zwarte bloemen getekend als teken van vruchtbaarheid. Deze vrouwen waren rond en mollig en zeker gewild, zeker als zij als ruil mochten dienen bij het Takkenvolk.

Met nog enkele zwaarbewapende krijgers verlieten zij het Hauwergebied, dit keer bedacht op hevige kou.

Het weer bleek niet betrouwbaar. Na de ijzige kou kreeg de zon weer kracht genoeg om hen te doen zweten en de grond te doen dooien.

Fharir dacht dat dit alles met de toorn van de vuurgod temaken had.

Des al niet te min was hij vastbesloten Fiu terug te halen.

De mannen en de bruiden zwoegden door het ondoordringbare woud rond de vulkaan.

Uiteindelijk kwamen zij vermoeid bij de plaats aan waar eens de tempel had gestaan.

Fharir liet Tyr in een boom klimmen om de omtrek te observeren.

De tempel bleek te zijn weggevaagd, er was in de omtrek niets van te bekennen.

De recente bevingen hadden hem waarschijnlijk doen instorten.

Er was niets anders te zien dan bomen.

Iets verder lag de vulkaan met zijn hevig stomende krater, waaruit een donker grijze rookpluim kwam.

Tyr vond het een angstwekkend beeld en klom de boom weer uit.

De groep besloot verder te gaan om iets verder weer in een boom naar de tempel te gaan uitkijken.

Weer was de boombeklimming voor niets.

Er was geen spoor te bekennen van de tempel en haar priesters.

Daarop besloten zij de vulkaan te beklimmen.

De machtige vulkaan had schijnbaar door wat er te gebeuren stond.

De grond begon stevig en kwaadaardig te schudden. Zo goed en zo kwaad als het kon, renden zij terug naar beneden.

HOOFDSTUK 7

DE STAMMENoorlog.

Amper waren zij beneden of er kwamen tientallen keien de vulkaan afrollen.

Fharir zag dat het ondoenlijk was de vulkaan te bestijgen. Schreeuwend legde hij de Machtige uit dat zij zijn bruid wilden redden.

Er was gerommel hoorbaar vanuit de vulkaan. Alleen de hogepriester scheen de taal van de Machtige te verstaan, maar die was nergens te bekennen.

Hij besloot terug te gaan naar zijn stamgenoten en de bruiden te ontheffen van hun huwelijksplicht.

Nog steeds spookte door zijn hoofd dat er een vreedzame oplossing voor het conflict moest zijn.

Hij moest weer met de stamoudsten gaan praten.

Eenmaal bij zijn stamgenoten dacht hij er weer anders over.

Er was geen oplossing. Hij zou ten strijde moeten trekken.

Fharir besloot ten oorlog te gaan om zo zijn dochter uit handen van het vijandige volk te bevrijden.

Alle stamoudsten kwamen bij elkaar voor overleg en strategie.

Na lang beraad waren zij het er over eens dat hun stam dit niet alleen kon oplossen.

Het takkenvolk had meer manschappen dan welk volk ook. Het zou onverstandig zijn hen met een honderdtal krijgers aan te vallen.

Hun meeste krijgers waren puur oorlogsbuit en tot slaaf gemaakt. Dit volk hield niet van onderhandelen, maar was enkel uit op profijt.

Er zat maar één ding op.

Het stamhoofd, moest met mijn zoon nabijgelegen stammen om medewerking vragen.

Dit zou geen makkelijke opdracht worden.
Er moesten tegenprestaties tegenover staan.
Of dat om materiële zaken ging of wat dan ook er moest over onderhandeld worden.
Deze onderhandelingen verliepen moeizaam en er was veel tijd mee gemoeid.
Uiteindelijk waren drie volksstammen bereid mee te doen aan een oorlog.
Daar moest tegenoverstaan dat het Hauwervolk alle gevangenen die als slaaf waren gemaakt, terug moest geven.
Er moest vruchtbaar land worden afgestaan en een deel van de oogst en vruchtbaar jong vee.
Toen Fharir in zijn nederzetting terug kwam stemden de stamoudsten ermee in.
Meteen werden alle slaven vrijgelaten.
Daarna bespraken zij welke delen van hun gebied zij konden afstaan.
Fharir's volk kwam met hem in conflict.
Zij morden omdat zij landerijen moesten afstaan die zij met veel moeite vruchtbaar hadden gemaakt.
Hun oogst hadden zij ook liever zelf gehouden omdat er soms grote droogte heerste.
Het slavenvolk was ook van grote waarde daar zij het zware werk deden.
Eigenlijk wilden zij niets opgeven voor een op hand zijnde oorlog voor een vrouwmens.
Maar de lijn was al gezet.
Er werden nieuwe wapens gemaakt van been en steen. De schilden van hout bedekt met leer.
De vrouwen moesten rantsoenen aanleggen.
Weldra zouden zij straks achter blijven met hun jongste telgen en het land moeten bewerken.
Zesjarige kinderen moesten mee als wapendragers.
De wat oudere kinderen moesten meestrijden in de op hand zijnde oorlog.

Na een toch wat rustige periode was de tijd gekomen om alle manschappen te verzamelen. Al vele weken hadden manschappen van de buurvölker hun intrek genomen bij het Hauwervolk. Er was enkel nog geroezemoes over het bevel over deze manschappen. Ieder wilde aan het hoofd staan van het nu grote leger. Fharir vond dat zij gezamenlijk het bevel moesten gaan voeren. Dat ging niet even makkelijk want hun meningen waren sterk verdeeld. De tijd was gekomen om te vertrekken. Het werd een belachelijke plundertocht waarbij nietsvermoedende stammen slachtoffer werden. Het merendeel van het manvolk was uit op zelfbelang en zelfverrijking. De stamhoofden hadden hun vele manschappen totaal niet in de hand. Fharir besloot een voorbeeld te stellen. Twee mannen die zich schuldig hadden gemaakt aan woeste voorstellingen werden levend verbrand. Wie zich opnieuw schuldig zou maken aan machtsmisbruik en ongehoorzaamheid zou onherroepelijk gedood worden. De manschappen bonden in. Na vele dagen lopen meenden zij het takkenvolk te hebben omsingeld. Fharir spoorde zijn manschappen aan, om in het holst van de nacht toe te slaan. De andere bevelhebbers wilden meteen toeslaan. Zij wilden niet riskeren dat de strijd lust van de manschappen in wankelmoedigheid zou omslaan. Deze fanatiekelingen sloegen onmiddellijk op drift. Als dollemannen namen zij de leiding.

Tot overmaat van ramp begon de grond onder hun voeten te trillen en schoven grote delen aarde opzij. Grote gapende gaten verschenen waar eerst nog struiken en bomen stonden.

Het weerhield de krijgers niet om te moorden en te plunderen. Het werd een totale chaos.

Weer begon de krachtmeting tussen de stamhoofden en draaide uit op een gevecht, op leven en dood.

Twee stamhoofden werden door Fharir's kling gedood. Het derde stamhoofd struikelde ongelukkig en besloot toch maar Fharir de leiding te geven.

Ondertussen liep iedereen weer ongecontroleerd door elkaar en was de slachting vrijwel onmiddellijk in gang gezet.

Het Takkenvolk werd volkomen verrast door deze nieuwe situatie, gillend zochten zij een vluchtweg. Iedereen was volkomen overgeleverd aan deze ophol geslagen maniakken. Overal waar de wilde horden verschenen, was het Takkenvolk verlamd van ontzetting.

Doordat het Takkenvolk zichzelf onoverwinnelijk waanden, stonden er geen wachters bij hun gebiedsgrenzen. Vrijwel onmiddellijk vonden luk raak vechtpartijen voor. Het zag er op dat moment slecht uit voor het Takkenvolk.

Weer werd gemoord, geroofd en geplunderd en gaven zij toe aan zedeloosheid.

Ieder vocht voor zich en ieder nam tot zich.

Deze situatie hield niet lang stand.

Het takkenvolk dat veel groter in aantal was groepeerden zich en begonnen zich te verweren. Vervolgens raakten de Takken en het Hauwervolk met al hun aanhang slaags.

Het was een waanzinnige strijd op een roerige grond met onvoorspelbaar weer. Er was veel ongelijkheid van leeftijden en kracht. De aanval van de ongecontroleerde stammen had gevaarlijke gevolgen voor de allerkleinste krijgers. Zij werden met veel tegelijk afgeslacht door de agressieve Takken. Spoorslags gingen tientallen op de vlucht en wierpen onderweg hun wapens weg. Zij werden ingehaald en met kernbijlen en klingen afgeslacht of met stenen doodgeslagen. Fharir trachtte orde in de chaos te krijgen, wild sloeg hij op zijn eigen troepen in. Uiteindelijk had hij een honderdtal mannen in het gareel. Daarop doorkruiste hij met zijn nieuwe leger al vechtend het gebied door van het Takkenvolk. Hij brandde de kern van het gebied af en liet vrouwen en kinderen afvoeren als toekomstig werkvolk. In de veronderstelling dat het stamhoofd van het Takkenvolk verslagen was, riep hij zichzelf uit tot heer en meester van het hele gebied. Hij gaf de opdracht zoveel mogelijk mannen gevangen te nemen. Zij die zich verzetten moest onthoofd worden. Hij besloot ook korte metten te maken met zijn ongehoorzame leger en huurvolk. Met tientallen tegelijk werden zij afgeslacht. Hij dacht de situatie onder volledige controle te hebben. Hij glimlachte tevreden terwijl om zich heen talloze dode en nog levende slachtoffers lagen. Toen kwam er vanuit het niets een horde krijsende massa op hem en zijn leger afrennen.

Met kernbijlen en speren werden de meeste van het Hauwervolk en het huurvolk afgeslacht. Veruit het merendeel van de huurvolk probeerde aan de hopeloze situatie te ontkomen en sloegen op de vlucht, zonder enig buit. Velen werden door de agressieve Takken achtervolgd en in de pan gehakt. Toen de vluchtende krijgers dit schouwspel zagen sloten zij zich weer aan bij hun leider. Fharir hield nog steeds stand. Hij waande zich een godheid gezonden door de Machtige die nog steeds aan zijn zijde meevocht. Nog steeds schudde de grond onder zijn voeten. Tyr was zijn eigen gang gegaan. Buiten de wil van zijn vader om had hij zich afgezonderd van de vechtende massa en ging voorop iedereen te lijf. Naarmate de strijd in het nadeel van het Hauwers liep, hoe heftiger Tyr er op los sloeg. Hij wilde zich koesteren in de glans van eer. Alsof het zijn laatste ademtocht was ging hij door met zijn verbitterde strijd. Hij vocht zich een weg tussen de takkenhutten op zoek naar zijn zus. Hij vond haar niet en toonde zijn misnoegen door afschrikwekkende moorden te plegen op de vrouwen en kinderen van het stamhoofd van het takkenvolk. Hij had geen oog voor zijn medestamgenoten, nog voor de stammen die meevochten in deze grote oorlog. Nog steeds was hij op zoek naar zijn zuster. Uit ergernis stak hij hutten in brand en verbrandde hij weerloze slachtoffers, vrouwen en kinderen. Hij drong verder het gebied van zijn vijand binnen.

Uiteindelijk stond hij oog in oog met het stamhoofd van het takkenvolk.

De schrik sloeg om zijn hart toen hij zijn vader weerloos ondersteboven zag hangen, met naast hem een krijger met een kling.

Het stamhoofd gebaarde de krijger en abrupt rolde het hoofd van zijn vader over de grond.

Hij hoorde zijn eigen harde kreet, en kwam toen pas bij zinnen.

Om hem heen lagen talloze lijken, gemaakt door zijn eigen kling.

Toen werd zijn zus hem toegesmeten.

Inmiddels bleek dat het merendeel van de behulpzame buurtstammen was afgeslacht of als slaaf was buit gemaakt.

Hij wist nu dat het Hauwervolk tot de ondergang was gedoemd.

Nooit zou hij het verlies van de beide behulpzame buurtvolken kunnen vrijkopen.

Hij was totaal niet tevreden over het lot dat hij zichzelf en zijn volk had toebedacht.

Hij wilde net het Takkenvolk de rug toekeren, omdat hij in de veronderstelling was dat hij met zijn zus zo maar weg kon komen, toen een speer diep zijn rug doordrong.

Met een erbarmelijke kreet stortte hij ter aarde.

Zijn zus werd vastgegrepen en aan een boom vastgesnoerd.

Het takkenvolk had nimmer zo'n slachting meegemaakt binnen de eigen gelederen.

Het stamhoofd zat te treuren bij de lijken van zijn vrouwen en kinderen.

Zijn hart voelde koud en wreed.

Hij nam afschuwelijk wraak op het Hauwervolk.

Hij gaf zijn krijgers de opdracht het Hauwervolk te vernietigen.

Mannen, vrouwen en kinderen moesten worden uitgeroeid en al hun bezittingen aan vlammen worden prijsgegeven.

Op de grond kwam Tyr langzaam bij kennis.

Een brandende en stekende pijn deed hem op de grond blijven liggen.

Het stamhoofd schopte tegen de gapende wond in Tyr's rug.

Hij wenkte enkele slavinnen en liet hem naar een hut brengen.

'Verzorg hem, hij zal genezen en zijn eigen stommiteiten aanschouwen.'

Hij liep naar de boom waartegen Fiu vastgebonden stond. Hij spuwde haar in het gezicht en mompelde onverstaanbaar.

Toen zocht hij zijn eigen hut weer op.

Tegen de middag begon het dodenritueel.

De lijken werden bij elkaar gelegd en onder veel gejammer met hun eigendommen in terpen begraven. Daarna begon iedereen weer aan de dagelijkse bezigheden alsof er nooit iets gebeurd was. In een kleine takkenhut lag Tyr van hoge koorts te ijlen. De slavinnen verzorgden hem met kruidensmeersels, bladeren en water.

Na twee weken liep hij weer en voelde hij zich weer gezond. Als eerste trachtte hij te weten te komen waar zijn zus zich bevond. Hij begon de slavinnen te ondervragen. Die durfde hem niets te zeggen.

Echter na lang aandringen brachten enkele slavinnen hem naar een hut met stamgenoten en enkele mannen van de buurtvolken.

Zij waren vol afschuw Tyr te zien.

Vol haat vertelden zij hem dat zij nu slaven waren nadat hun nederzetting met de grond gelijk was gemaakt.

Zij hadden geen kennis mogen nemen van het feit of er nog overlevenden van hun stam waren. Tyr staarde vol berouw naar de grond.

Uit niets kon hij opmaken of zijn zus nog leefde.

De slaven vonden het hoogst merkwaardig dat hij zich vrij mocht bewegen en zij geboeid waren.

Zij waren ervan overtuigd dat Tyr een overloper was en zwoeren wraak.

Tyr werd verzocht naar de hut terug te gaan waar hij eerder mocht vertoeven.

Hij werd opgewacht door het stamhoofd: 'ik heb jou opzettelijk laten vernederen. Nooit zal jij enig overlevende van jouw stam terug zien. Ik heb je lieve zuster in de vulkaan laten smijten, jullie goddelijke 'Machtige' pff,' siste hij woedend en vol verachting. De hevig geschrokken Tyr liet zich op de grond vallen en gooide stofzand over zijn lichaam.

'Je kunt gaan waarheen je wilt, Hauwer!' Het stamhoofd draaide zich om en liet Tyr ongemoeid achter. Na deze gebeurtenis stortte hij in.

Verbouwereerd liep hij langzaam het Takkengebied uit, wetende dat hij had gefaald. Lamgeslagen en verslagen door de opmerkingen begon hij aan zijn terugtocht, zonder wapens en niet beducht op wilde dieren. Hij nam geen slaap maar bleef verdoofd doorlopen. In de ochtend bereikte hij de plaats waar eens zijn nederzetting had gestaan. Het hele land was geruïneerd.

En wat hij zag was hartverscheurend.

Alles lag er triest bij, overal om hem heen lagen afgebrande restanten van wat eens hutten waren en overal lagen lijken.

Tyr ging vertwijfeld zitten tussen de overblijfselen van zijn volk.

HOOFDSTUK 8

DE VULKAANUITBARSTING.

Hij uitte een dierlijke kreet en hield zijn gebalde vuisten in de richting van de vulkaan.

Hij vroeg zich af waarom hij zo hard getroffen werd.

Hij begon zijn dode stamgenoten te stapelen.

Rondom vond hij brandbare takken en na enige tijd werden de lijken verbrand.

Hun vergankelijke lichamen konden opstijgen in de donkere wolk van de Machtige vuurgod die almaar hoger en breder scheen te lijken.

Jammerend en klagend besloot hij naar de tempel te gaan en te smeken om genade.

Hier en daar vond hij wat lichte wapens om wilde dieren op een afstand te houden. Vol berouw voor wat hij had aangericht, ging hij op pad.

Een vreemd soort grijze vlokken dwarrelde als regen naar omlaag.

Niet wetende dat het van de vulkaan afkomstig was, hield hij zijn hand open om de grijze vlokken te vangen en nader te bekijken.

Het was een vreemde substantie dat hij nooit eerder had gezien. Hij wreef het fijn tussen zijn vingers.

Het verpoeierde. Hij vond het grappig omdat het overal viel en als een helm op zijn hoofd bleef liggen. Het werd steeds heviger het bleef plakken in zijn neus, mond en oren. Hij kreeg het ook binnen als hij ademhaalde.

Opeens vond hij het niet leuk meer.

Het begon te bliksemen en hevige donderklappen volgden. Hij besloot een afdak te bouwen en te wachten totdat de grijze vlokkenregen zou ophouden. Het hield niet op.

Hij had er genoeg van af te wachten, hij vond het verspilde tijd en wandelde weer richting vulkaan.

Hij scheurde een stuk van zijn pels om dat op zijn hoofd te leggen.
Hij dacht dat het dan de vlokken wel zou tegenhouden, zodat hij ze dan niet zou inademen.
Dat was vergeefse moeite.
De vlokken kwamen letterlijk overal tussen.
Hij bedacht zich dat om zijn voeten extra leer was gebonden tegen de kou.
Hij haalde het los en bond het voor zijn neus.
Het hielp enigszins maar niet afdoende.
Opeens doemde voor hem mensen op.
Zij waren van een behulpzaam buurvolk dat had bijgestaan in oorlogstijd.
Tyr durfde niet te vertellen dat hij een Hauwer was uit angst dat hij zou worden doodgeslagen.
Hij werd immers als een overloper gezien en had vele doden op zijn geweten.
In een haast onverstaanbaar dialect vertelden zij dat de vulkaan op uitbarsten stond.
Zij waren met al hun families, voor het naderende onheil op de vlucht. Zij verzochten Tyr mee te gaan.
Het waren zeker geen gelovigen.
Tyr bedankte hen en vervolgde zijn weg.
Van de lange wandeling had hij honger gekregen.
Hij besloot eerst naar iets eetbaars te zoeken.
Het was een moeilijke aangelegenheid want alles was grijs en grijs door grote hoeveelheden asregen. Het werd zelfs schemerig.
In zijn nabijheid doemde enkele figuren op.
Het bleken de hogepriester en zijn discipelen te zijn.
Tyr was blij hen te zien, hij wilde zo snel mogelijk vergeving vragen. Hij klampte hen aan, maar zij hadden geen tijd te verliezen, zij wilden naar een veiliger plek ver van de vulkaan.

‘Loop mee,’ commandeerde de hogepriester: ‘ik heb gehoord dat jij domme dingen hebt gedaan. Nu is de Machtige gekrenkt, hij zint op wraak. Het is allemaal jou schuld wat ons is gebeurd.’ Wij mogen de berg niet meer bestijgen, vogels vallen dood neer en wij kunnen daar niet ademen. Enkele van mijn discipelen zijn op de berg gestorven.’ Hij balde zijn vuist.

Zwijgend luisterde Tyr naar zijn toornige woorden. Hij had het al moeilijk genoeg. Voortdurend kwelde hij zichzelf door zelfbeschuldiging, daar hij zijn volk had vermoord.

De hogepriester vervolgde: ‘wij hebben wat schamele dierenhuiden kunnen redden en wat vlees voor onderweg. Jij hebt het niet verdiend maar eet alsof het jouw laatste maal is. Waarschijnlijk zullen wij allen het leven laten.’ Hij gaf Tyr een pakket vlees gehuld in een blad. Tyr had opeens geen trek meer.

Iets schichtig keek hij de hogepriester aan: ‘mijn zus? Is mijn zuster nog in leven?’

‘Hoe bedoel je dat, ik weet niets van je zuster,’ nog steeds ontstemd keek de hogepriester hem aan. ‘Het stamhoofd van het Takkenvolk heeft gezegd dat zij in vulkaan was gesmeten.’

‘Niemand is bij de Machtige geweest, alleen wij. Wij hebben nog getracht de Machtige te bedaren met verzoeningsoffers. Helaas zijn die nooit aangekomen de berg is onbeklimbaar,’ hij zuchtte: ‘de Machtige ademt giftige wolken. De vuurgod is erg verbolgen.’

‘Waar is zij dan? Waar moet ik zoeken?’ Tyr keek hem radeloos aan.

‘Waarschijnlijk is zij nog steeds bij de Takken,’ zei hij droogjes.

‘Ik kan niet terug gaan naar het Takkenvolk, ik ben daar niet veilig,’ jammerde Tyr.

‘Jij bent daar veiliger dan in de buurt van de Machtige. Wij kunnen daar niet heen. Dat volk veracht ons, zij zijn erg ongelovig.’

De hogepriester keek achterom naar de rommelende vulkaan. De lucht was zwaar verduisterd alsof de nacht had aangevangen. Bliksemschichten gingen over en weer boven in de zwarte lucht.

Angstig zette hij het op een rennen.

Zijn discipelen hadden moeite hem bij te houden.

‘Ren Tyr, ren alsof dit de laatste ogenblikken van je leven zijn, dit beloofd niet veel goeds,’ hijgde de hogepriester.

Als een op hol geslagen kudde renden zij weg van de vulkaan. Zij waren niet de enige, er waren meerdere mensen die op de vlucht waren.

Hun gezichten verraadde dat zij angstig waren voor wat het lot hen brengen zou.

Mens en dier renden hen voorbij alsof het hen ingegeven was de vulkaan de rug toe te keren.

Hun instinct vertelde hen naar welk gebied zij moesten vluchten.

Ondertussen hagelde het met harde windstoten en was de grond constant in beweging onder voortdurend dof gerommel. Vele bomen hielden het voor gezien en vielen knarsend om.

De gelovigen dachten dat de vuurgod hemel en aarde bewoog om hen te straffen. Zij hadden geen benul dat het grote continent meer en meer barsten en breuklijnen kreeg. Juist in die zones bewoog de aarde het hardst en activeerden de vulkanen.

Onder deze breuklijnen ging een brandende massa schuil waarop de continenten onder groot geweld steeds verder van elkaar wegdreven. De druk in de Zuidwalvulkaan nam ook toe. Tyr rende zo hard hij kon achter de hogepriester aan. Zij dachten eindelijk een geschikte plek gevonden te hebben toen de asregen hen alweer had ingehaald.

De sterkste onder de mensen hielden het nog vol door te rennen. Tot overmaat van ramp bleven vele achter met ouderen en kinderen.

De lucht was vervuld met jammerende, schreeuwende en angstige kreten.

In de volledige duisternis zochten vele een veilig heenkomen. Het as drong echter bij velen binnen in hun longen en velen stikten.

Anderen zagen kans hun neuzen en monden te bedekken. Er leek geen dageraad meer te komen.

Dagen achtereenvolgens vielen de grijze vlokken uit de zwarte hemel. Daarna leek het weer iets lichter te worden.

De zon keek van achter een zwarte sluier neer op de aarde.

Verlamd van angst zat Tyr op de grond, het begon zacht te regenen. De grond werd klef er was geen enkele plek waar hij comfortabeler kon zitten.

Nadat na dagen regen de lucht geklaard was, scheen de zon weer helder aan de hemel.

De hogepriester meende dat alles weer veilig was doordat de Machtige weer was bedaard.

Hij maande iedereen terug te keren naar hun eigen gebied. Als makke schapen liep men hem na.

Op de terugweg lagen vele dode lichamen van mens en dier. Vele mensen smeekten de Machtige om genade.

Menig een was getroffen door deze vreselijke ramp.

Men huilde en kermde en velen sleepten hun dode familieleden mee, anderen begroeven hen. Zij werden pas echt bedroefd toen zij de ruïnes van hun nederzettingen vonden. In de nabijheid van de vulkaan bleken alle bouwsels te zijn bedolven onder een grauwe deken van modder en gestolde lava. Nergens was een teken van leven. Alles was doodstil. Geen vogelgezang, geen wolvengehuil, geen herten en zwijnenkreten. Alle tam gemaakte runderen lagen neer geslagen her en der, gestikt door de grauwe asregen. Niets duidde erop dat iemand daar een bestaan had gehad. Alles bleek plotseling ten nadele te zijn veranderd. Er was niets anders dan geweeklaag te horen in de nabijheid van de Machtige. Zoals mensen zijn, zochten zij een gunstiger plek in hun gebied om een nieuw leven op te bouwen. Algauw waren de overlevenden druk bezig met hun nieuwe bestaan. Nog steeds hun luchtwegen beschermend veegden zij de grijze derrie weg. Na verloop van tijd hadden zij stukjes grond asvrij gemaakt. De hutten konden daar weer opgebouwd worden en stukjes grond bewerkt worden. Hun kinderen mochten alleen daar spelen, waar alles schoon was gemaakt. Het merendeel van de stammen, vertrokken uit hun omgeving, daar de waterpoelen door het as ondrinkbaar waren geworden. Zij zochten hun heil in het dal ten westen van de Zuidwalvulkaan. (Laag gebied dat nu de Noordzee heet.) Al hun vee en voorwerpen met zich meetersend.

HOOFDSTUK 9

FIU.

Tyr was onderweg naar de nederzetting van het takkenvolk. Hij was in de volle overtuiging dat zijn zuster nog in leven moest zijn, als zij niet gestikt was in de asregen. Ook op die afstand van de vulkaan was alles bedekt met een enorme aslaag. Als modder druppelde het van de bladeren door de aanhoudende stromende regen.

Hij kwam uitgeput bij de nederzetting aan.

Het gebied had niet alleen te lijden gehad van de oorlog, nu was alles bedekt door de afschuwelijke grijze massa.

De vele hutten waren ingestort door de enorme natte aslaag, zij leken overhaast verlaten.

Tyr ontdekte tussen de ingevallen takkenhutten het kleine takkenhutje van zijn zus.

Langzaam liep hij op het hutje af.

Hij bedacht zich dat tijdens de oorlog het hutje leeg was geweest.

Onder de grijze massa hoorde hij geluid van ademhaling. Voorzichtig veegde hij het natte as van wat een dak moest voorstellen. Fiu? Zit jij hierin?’

Zacht gesnik klonk vanuit het hutje. Tyr schopte tegen de zijanten om het open te breken. De hut bleek echter zeer compact, wat uiteindelijk Fiu haar geluk was geweest.

Nu stootte hij met heel zijn gewicht tegen het takken bouwsel. Onder klagend gekraak stortte het geheel ineen.

Onder het leer en de pelzen had Fiu zich beschermd tegen het as.

Wortels en knollen naast haar verraadde dat zij er niet onder vandaan was geweest.

Tyr sloot haar in zijn armen.

Al het leed van de afgelopen tijd uitte zich bij haar. 'Ze hebben mij hier achtergelaten zonder zich om mij te bekommeren. O Tyr, ik ben na de oorlog mijn hut niet meer uit geweest. Het Takkenvolk hield mij opgesloten,' snikte zij.

'Ik heb toen nog naar je gezocht,' troostte Tyr.

Fiu jammerde: 'zij brachten mij telkens ergens anders heen, uiteindelijk hebben zij mij bij een bevriend buurvolk gebracht, ik ben daar behandeld als een beest. Zelfs hier had ik het beter.'

Tyr drukte haar aan zijn hart. 'Ik zal er voor zorgen dat jij een bruid van een groot krijger wordt. Hij zal je dan kunnen beschermen. Tot die tijd blijf jij veilig bij mij.' Hij aaide haar over haar hoofd.

'Veeg die wortels en knollen af die nemen wij mee voor onderweg.' Hij wees naar het voedsel tussen de overblijfselen van haar hut.

'Ik wil graag bij onze eigen stamgenoten zijn, eindelijk zie ik mijn familie weer,' jubelde Fiu en zij streek haar handen over het voedsel.

Tyr keek haar medelijdend aan, hij verstomde.

Hij sloeg haar wat pelzen over haar ranke schouders, en bond leer om haar voeten.

'Zo nu kan jij tegen de kou en zullen je voetjes warm blijven,' glimlachte hij. Samen verlieten zij het verlaten gebied van het Takkenvolk.

Zij liepen een stuk. Tyr bleef zwijgzaam naar de grond turen. Het spookte door zijn hoofd dat hij zijn zus de waarheid moest vertellen.

Hij durfde het eigenlijk niet, uit angst voor de reactie van zijn zusje.

Hij verzamelde al zijn moed bij elkaar, maar de woorden wilden maar niet over zijn lippen komen. Uiteindelijk kwam het hoge woord eruit.

‘Ik moet je wat gruwelijks vertellen,’ fluisterde Tyr haast onhoorbaar: ‘onze stam bestaat niet meer. Ons land is vernield, iedereen is dood.’

Fiu die aldoor vrolijk naast hem had gelopen, keek ontzet naar zijn ogen. ‘Wat? Wat Tyr?’

Tyr begon te vertellen over haar gevangenschap en dat hij daardoor verkeerde besluiten had genomen. Dat het van kwaad tot erger was geworden en het daarom uitgelopen was op een oorlog, met alle gevolgen van dien. Hij vertelde haar dat er vele doden onder het Takkenvolk werden gemaakt waardoor zij uiteindelijk wraak namen. Ook vertelde hij dat iedereen van de Hauwers was afgeslacht en de nederzetting was platgebrand. Hij zei dat er nog wel slaven van hun stam bij de Takken waren, maar die zinden op wraak.

Hij vertelde dat hij hen niet durfde te bevrijden uit angst voor de agressieve Takken en was bang voor hen. Dan was er ook nog de wraak van de Machtige die alles deed schudden en iedereen deed vluchten. Fiu keek hem nog steeds vol ongeloof aan.

Toen begon zij te schreeuwen. Zij liet zich op de grond vallen en gilte dat zij dood wilde.

Toen begon zij onbedaarlijk te huilen.

Tyr stond er verloren bij.

‘Moeder, vader, onze zussen en broeders? Onze volksstam? Ons land ons vee?’ Fiu beukte met haar vuisten op de grond. ‘Ik breng geen offers meer, het is de schuld van de Machtige!’

Toen keek zij naar haar broer, zij stond op en sloeg op hem in.

Hij verroerde zich niet en gaf geen aanstalten zich te verdedigen.

‘Jij, jij grote krijger, jij hebt iedereen vermoord. Heb jij nu je zin? Voel jij je nu krachtig?’

‘Als jij mij had verteld dat mijn vrijheid zo’n groot risico zou vormen, had jij mij nimmer mogen bevrijden. Iedereen dood?’

Tyr vertelde haar dat hij zijn stamgenoten een waardige begrafenis had bezorgd en dat hun zielen waren opgestegen in de wolk van de vulkaan.

Fiu rende van hem weg.

Hij had moeite haar te volgen tussen het opeen begroeide loof van het machtige woud.

Wanhopig riep hij haar terug.

Zij liet zich op de grond tussen dichte begroeiing vallen.

Op een gegeven moment liep Tyr rakelings langs haar. Zij hield zich muisstil.

Tyr kon haar niet vinden en riep aldoor haar naam.

Hopeloos liep hij heen en weer om een spoor te ontdekken.

Tot de schemering inviel bleef hij haar zoeken, toen gaf hij het op en luid snikkend verliet hij de omgeving.

Tyr voelde zich alleen, door zijn schuld hadden de overlevenden zich van hem afgekeerd.

Hij moest de hoge priester spreken.

Hij zag het niet meer zitten, wist geen oplossing en voelde zich naargeestig.

Naarmate hij in de richting van de vulkaan liep hoe wanordelijker de bebossing werd. Nog steeds hing er grijze massa in de bomen.

De vulkaan was rustig. Er hing geen wolk boven en vogels waren teruggekeerd.

Zelfs wilde dieren slenterden door de bossen opzoek naar prooi.

De grond was niet meer in beroering en er heerste een vredige stilte in het woud.

Druppels gesmolten grijze sneeuw vielen omlaag van de afhangende takken.

Merendeel van het groene loof was afgestorven door de hevige vorst afgewisseld door de warme zon en de grijze massa.

Tyr veegde een meegebrachte knol schoon en beet erin. Het was geen verse knol, zelfs zacht van binnen. Hij spuwde de eerste hap al uit.

Hij bedacht dat hij toch honger had en at de wansmakelijke knol tegen heug en meug op.

Hij moest voor de komende nacht een veilige slaappleats maken. Hij keek naar een geschikte boom om in te overnachten.

Het was al donker toen hij een boom vond met vele zijtakken, hij klom erin.

Hij zette zichzelf klem tussen enkele takken en viel met zijn pels om in slaap.

Midden in de nacht werd hij wakker door een aardbeving. De boom schudde hevig heen en weer en leek geen stand te houden. Tyr liet zich uit de boom vallen maar kwam ongelukkig neer op de glad bevroren grond.

Hij kermde, een verscheurende pijn schoot door zijn linkerbeen.

Links en rechts begaven enkele van de bomen het. Hij probeerde voorzichtig op te staan. Dat deed hem zo'n zeer dat hij zich maar weer liet vallen. Angstig bleef hij op de roerige grond zitten. Hij zou nu zeker een gemakkelijke prooi voor wilde dieren zijn.

Slapen kwam er niet meer van. Op de grond was het 's -nachts te gevaarlijk om te overnachten.

De boom kwam hij nu ook niet meer in. Hij verstopte zich onder wat pelzen.

Bij het minste geringste geluid keek hij schichtig in het donker van het machtige woud.

Er scheen iets naderbij te komen er klonk geschuifel dicht in zijn omgeving.

Het was geen wolf want die jammerde meestal vanuit de verte. Zou het een slang zijn? Hij rilde bij die gedachte en hield zijn speer in de aanslag.

Het vervelende was dat hij het niet kon zien.

Hij probeerde goed te luisteren van welke kant het geluid kwam. Het woud was rumoerig door het gerommel van de aardbeving. Het geschuifel kwam links van hem. Hij gooide zijn speer naar het geschuifel vlak naast hem.

Hij hoorde gepiep en voelde een harig vacht naast hem. Was het zijn eigen pels, was het een dier? Leefde het nog? Nu hoorde hij gehijg vlak bij zijn linkeroot.

‘Tyr? Ben jij dat?’

‘Fiu ik schrok me naar, heb ik je verwond met mijn speer?’

‘Ik ben je stiekem gevolgd, ik wilde ook bij jou in de boom klimmen, de grond is zo koud. Toen hoorde ik je kermen, heb jij je pijn gedaan?’ zij hijgde in zijn oor: ‘laten wij in de boom klimmen, dan kunnen de wilde dieren ons niet pakken.’

‘Ik kan niet op mijn been staan, ik weet niet wat er met mijn been aan de hand is. Ik hoop dat het gauw daglicht is, dan kan ik ernaar kijken.’

‘Dan ga ik ook de boom niet in,’ redeneerde Fiu. In de verte hoorde zij gegrom. Zij ging dicht tegen Tyr aanzitten.

‘Hier is mijn speer en werp hem als wij in gevaar zijn, in mijn rugkorf heb ik ook nog spieën.’

Door de warmte van hun lichamen onder de pelzen dommelde Fiu in. Het gegrom kwam dichterbij.

‘Slaap je Fiu, je moet wakker worden!’ Hij stootte haar aan. Zij geeuwde, zij had geen zin om wakker te worden.

‘Ga staan, luister waar het gegrom vandaan komt en daar werp jij je speer heen. Jij hebt maar één kans.’ Fiu deed haar ogen open, zij werd zenuwachtig omdat zij geen ervaring met jagen had, helemaal niet ‘s- nachts. Haar ogen zochten naar iets dat bewoog. Alles bewoog, het waaide en de grond trilde. ‘Geef maar hier, ik werp zelf wel,’ maande Tyr. Groengele ogen staarden hen aan. Tyr bedacht zich geen ogenblik en wierp zijn speer naar de richting van de ogen. Een donker gestalte wierp zich op Tyr. ‘Fiu, pak snel een spie en steek maar raak.’ Tyr gaf een harde kreet en Fiu stak luk raak door het beest wat hen zojuist had aangevallen. Het gromde nog oorverdovend, toen viel het om. ‘Tyr?’ Hij gaf geen antwoord. ‘Tyr!!’ krijste Fiu. Zij streek langs zijn lichaam, haar handen werden plakkerig. Zij stond op en sleurde het beest van haar broer ‘s lichaam af. Weer voelde zij langs zijn lichaam. Het was stikdonker, zij vermoedde dat hij hevig bloedde. Zij trok de lederen lappen van haar voeten en duwde dat tegen Tyr’s lijf. Ze jammerde naast hem. Hij scheen het niet te horen. Klaaglijk geknars klonk naast haar. Een grote tak brak af en stortte naar omlaag. Zij had zichzelf maar net op tijd opzij kunnen werpen. Trillend en klappertandend van de kou en zenuwen klampte zij zich vast aan haar broer. De nacht leek eeuwen te duren omdat zij alert moest blijven voor roofdieren. Zij maande zichzelf niet in slaap vallen. Uiteindelijk kwam er daglicht en kon zij Tyr’s verwonding goed zien. Zij schrok van de sabeltand naast haar. Tyr was nog steeds buiten kennis. De wond bloedde niet meer, maar zag er smerig uit. Fiu begon te roepen. Niemand scheen het te horen.

HOOFDSTUK 10

HET OSSENHOEDERVOLK.

Zijzelf had geen verstand van de vele geneeskrachtige kruiden, zij had hulp nodig. Zij durfde haar broer niet alleen te laten. Uit de bosjes kwam een vreemdeling tevoorschijn. Zij ontwaarde een grote krijger. Hij sprak haar taal niet, maar maakte met gebaren duidelijk dat hij haar wilde helpen. Hij maakte handig een baar van twee speren, bond daar pelzen om en sleepte Tyr op de baar. De vriendelijke behulpzame krijger pakte haar hand en liet haar aan één kant de baar vasthouden. Zij liepen een heuvel op die gevormd was door de recente aardbeving, vol kuilen en brokken omhoog gegooide aarde. Het was amper bewandelbaar. Toen de zon opkwam was zij in een totaal vreemde nederzetting. Van her en der kwamen behulpzame mensen aanrennen. Tyr werd naar een hut gebracht en meteen verzorgd. Fiu kreeg van iedereen eten aangeboden. Kinderen kwamen nieuwsgierig kijken. Vrouwen kwamen bij haar zitten en voelden aan haar haren. Zij lachten vrolijk en streelden haar over haar wangen. Het viel Fiu op dat de vrouwen uit de stam magertjes waren, een heel verschil dan bij haar volk. Het was duidelijk dat zij in de smaak viel. Hoe anders was dat bij het Takkenvolk geweest. Zij voelde zich volkomen veilig en op haar gemak. Na een tijdje werd zij bij de vrouwen weggehaald en naar de hut gebracht waar Tyr verzorgd werd. Hij was nog steeds buiten bewust zijn. Bezorgd ging zij naast hem zitten 'Arme Tyr,' dacht zij en een vrees kwam bij haar op dat hij wel dood kon gaan.

Zij begon te huilen maar de mensen om haar heen gebaarden haar dat zij rustig moest zijn. Zij gaven haar een kom water. Zij gebaarden dat zij haar broer koel moest houden door hem met water te besprenkelen. Zijn been lag stijf vast gekneld tussen twee stevige staken en zijn borst was bedekt met bladeren. Dagen achtereen bleef zij Tyr verzorgen en leerde ook kruiden te gebruiken. In die tijd deed Tyr vaak zijn ogen open. Hij was erg in de war, Fiu verstond hem niet. In paniek gebaarde zij wat vrouwen om te helpen. Tyr had hoge koorts door de slagtang van de sabeltangtijger die zijn wond geïnfecteerd had. Opnieuw werden kruidenplanten gestampt, gekookt en als thee gezet. Tyr moest het afzetsel drinken. De afgekoelde massa werd tussen de bladeren op de wond gelegd. Tyr's koorts daalde gestaag. Fiu had goed opgelet welke kruidenplanten voor wat geschikt waren. Al gauw had zij geen hulp meer nodig en kon zij Tyr's verzorging alleen af. Zienderogen knapte hij op. Op een gegeven moment wilde hij de hut uit. Zijn linkerbeen was stijf gespalkt, hij kon hem niet bewegen. De vrouwen kwamen hem een stok aanreiken, daar moest hij op steunen. Weken lang hinkelde Tyr doelloos rond in de nederzetting van een vreemd gastvrij volk met een totaal andere taal. Het duurde een tijd voor hij enkele woorden had geleerd. Niemand belette hem te gaan en niemand stuurde hem weg. Zij wisten immers niet dat hij uit de stam der Hauwers was. Hij kreeg voedsel en onderdak, iedereen deelde met iedereen. Hij was zo onder de indruk van deze gastvrijheid dat hij iets terug wilde doen. Hij vroeg of hij de stamleider spreken mocht. Natuurlijk was deze even gastvrij en Tyr werd koninklijk binnengehaald.

Hij mocht tegenover het stamhoofd plaatsnemen. Met handen en voeten legde Tyr uit dat hij zijn zus wilde uithuwelijken.

Het stamhoofd bedankte hem, hij had meer dan genoeg aan zijn veertig vrouwen. Alleen hij had het recht zijn vrouwen en de hoeveelheid te kiezen.

Het stamhoofd liet de krijger binnen komen die Tyr had gered. Hij vertelde dat hij het prettig zou vinden als deze krijger haar tot vrouw zou krijgen.

Er was echter één minpunt. In hun stam was het de gewoonte dat de vrouwen hun man mochten kiezen.

Het stamhoofd liet nu Fiu bij zich plaatsnemen. Hij zag in haar ogen dat zij gevoelens koesterde voor de potige krijger, zij twinkelden vrolijk.

De liefdesvonk was al een geruime tijd eerder overgesprongen, toen de grote krijger voor het eerst vanuit de bosjes verscheen en haar meteen te hulp schoot.

Fiu werd gevraagd wat zij van hem vond.

Zij was niet gewend openlijk haar mening te verkondigen. Tyr hielp haar door te zeggen dat de krijger haar kon beschermen. Fiu knikte. Het stamhoofd liet vrouwen binnen die Fiu moesten voorberijden op haar aanstaande huwelijk. Zij werd door de vrouwen meegenomen. Er werden haar gebruiken geleerd die in de stam als doodnormaal werden gezien.

De grote krijger moest eerst een gezinshut bouwen. Daarna mocht hij haar pas halen.

Vond zij de hut tegenvallen, werd het huwelijk uitgesteld. Was de hut naar haar zin, dan kon de plechtigheid snel beginnen.

Hij moest ook voor een grote maaltijd zorgen, waaruit moest blijken dat hij een groot jager was.

Dezelfde dag moest hij tonen hoe krachtig hij was.

Hij kreeg een krachtige tegenstander waarmee hij moest vechten.

Fiu hoefde daarentegen alleen lieflijk te zijn.

Zij was erg nieuwsgierig naar haar nieuwe onderkomen en liet polshoogte nemen door kleine kinderen. Na ruim een week ijverig werken was de hut gereed. Nu moest haar aanstaande bruidegom jagen op groot wild om de hele gemeenschap te voeden op het huwelijksfeest.

Voor de grote krijger en jager was dat geen probleem. In de buurt wist hij talloze drinkplaatsen van het wild te vinden. Het duurde ook niet lang eer hij terugkeerde met een baar vol vlees, dat door de vrouwen verder bewerkt zou worden. 's -Avonds vond de krachtmeting plaats tussen hem en een even krachtige krijger. De vrouwen en kinderen moesten zich afzonderen en zich bezighouden met de voorbereiding van de maaltijd.

Alleen de stamoudsten en het stamhoofd jureerden het gevecht op een nabijgelegen plek van hun nederzetting. Fiu wist niet dat de winnaar uiteindelijk zou trouwen. De vechtpartij was eindeloos en onbeslist.

Het stamhoofd vond het genoeg en gebod beiden hun kemp te stoppen.

Fiu kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en vroeg Tyr of hij al iets wist.

Maar de uitslag mocht alleen het stamhoofd vertellen tijdens het huwelijksstafereel. Het was namelijk zo dat eerst de hutten gekeurd moesten worden en daarna het vlees.

Fiu werd de volgende ochtend vroeg gewekt.

Zij moest mooi gemaakt worden voor haar huwelijk.

De vrouwen hadden flinke voorpret want het gebeurde maar zelden dat een tweegevecht onbeslist was. Zij wisten ook dat Fiu twee hutten moest gaan keuren en een enorme berg vlees. Zij vertelden haar niets. Nu zij in gereedheid was gebracht, mocht zij onder begeleiding van de oudste vrouwen de hutten bekijken. De hut van haar geliefde was klein en deed niet aan haar verwachting. Toen kreeg zij de tweede hut te zien. Nu schaterde zij het uit.

Deze was compact en erg ruim. Bovenin zat een gat om stoom en rook naar buiten te laten. Net zo als zij bij het Takkenvolk had gezien. Blij zei zij dat dit haar nieuwe huis werd. De oudere vrouwen prezen haar. Het vlees werd op baren voor haar uitgestald. Links was een baar vol beladen met bereid vlees.

Rechts stond ook een baar maar dit vlees was afkomstig van vogels en konijnen, daar lag beduidend minder op. Fiu liep naar de vol beladen baar aan de linkerkant. 'Dit vlees wil ik eten.' De oudere vrouwen joelden en klaptten in hun handen. De mannen werden gehaald en ieder voor hun hut gezet. Fiu was teleurgesteld dat haar aanstaande echtgenoot zo'n miezerig hutje had gebouwd.

Toen moesten de mannen voor de baar met vlees staan. Fiu klapte in haar handen toen bleek dat haar geliefde het meeste vlees voor de gemeenschap had verworven. Zij dacht dat zij nu kon gaan trouwen maar het stamhoofd ging voor haar staan. 'Voor Fiu zijn twee mannen.' Hij nam haar linkerhand en legde die in de hand van de krijger die de grote comfortabele hut had gebouwd. Haar andere hand legde hij in de handpalm van haar geliefde. Zij keek hem liefdevol maar teleurgesteld aan.

Toen zij zag dat hij straalde werd zij ook gelukkig. Zij keek naar haar tweede aanstaande bruidegom, ook hij was in zijn sas. Het was tijd voor de huwelijksceremonie. Het stamhoofd trad naar voren. 'Hebben jullie je uiterste best gedaan om Fiu een onderkomen te schenken? Hebben jullie je uiterste best gedaan om voor voedsel te zorgen? Wat vind jij ervan Fiu?'

'Ik vind dat zij hun best hebben gedaan, zij zullen goede echtgenoten worden.'

'En wat vinden jullie van jullie bruid?'

'Zij is erg mooi wij zullen haar op handen dragen.'

'Nee, nee!' riep een gestalte uit de verte.

Verbaasd keek iedereen om.

Daar kwam zowaar de hogepriester verhaal halen.

Het stamhoofd bleek geïrriteerd door het onaangekondigde bezoek.

De hogepriester kwam hijgend aanrennen met zijn discipelen. Buiten adem boog hij voor het stamhoofd en zei: 'ik heb haar teruggekocht van het Takkenvolk, zij is de bruid van de Machtige.'

Zij mag geen aardse man, zij moet de vulkaan in.
De vuurgod verwacht haar.'

Het stamhoofd bulderde van het lachen: 'daar beneden in de vuurberg kan geen vrouw het uithouden, daar is alleen vuur. Wij geloven niet in een vuurgod. Vandaag trouwt onze lieve Fiu met twee van mijn stamgenoten.'

Fiu stond de tweestrijd angstig te observeren. Zij moest er niet aan denken om in de vulkaan geworpen te worden.

'Gaat u!' riep de stamleider geprikkeld.

'Maar, maar er zullen ons nog ergere rampen overkomen dan ooit tevoren!' jammerde de hogepriester.

'Fiu blijft hier, gaat u zelf de vulkaan maar in. U zult levend verbranden. Het is enkel maar een vuurberg, geen god.' Terneergeslagen liep de hogepriester met zijn discipelen het gebied uit der Ossenhoeders.

'Laat het huwelijksfeest beginnen!' riep het stamhoofd.

Overal werden vreugdevuren ontstoken, gelachen en gedanst.

De kinderen speelden voor de nieuwe hutten, zij sprenkelden er water over als zegening voor de pasgetrouwden. Fiu was intens gelukkig.

Tyr zat tevreden te kijken naar haar lachende mond. Hij was van plan snel uit de nederzetting te vertrekken. Hij wachtte alleen nog een geschikt ogenblik af om het Fiu te vertellen.

Het feest duurde dagenlang. Na die heerlijke dagen werd er door de mannen weer gewoon gejaagd.

HOOFDSTUK 11

AFSCHEID.

De vrouwen hielden zich zoet met de gewassen, het zoeken naar knollen, de kinderen en de bereiding van het eten. Nu was de tijd gekomen dat Tyr, Fiu kon spreken. Hij vroeg haar of het huwelijk haar beviel. Zij zei hem dat zij nooit eerder dat geluk had ervaren.

Toen hij vertelde dat hij voorgoed weg wilde gaan, begon zij hevig te snikken.

Hij keek haar medelijdend aan: 'Fiu je krijgt vele kinderen daar zul jij je geluk in vinden. Ik moet echt gaan, misschien vind ik nog ergens stamgenoten. Jouw nieuwe stamgenoten heb ik al verteld dat ik vandaag zou vertrekken. Leef gelukkig Fiu.'

Hij kuste haar vaarwel en hield haar nog éénmaal dicht tegen zijn sterke lichaam. Toen liep hij bij haar vandaan het dicht begroeide woud in.

Fiu bleef verbijsterd achter.

Tyr besloot nog één maal zonder verzoeningsoffer naar de nu rustige vuurberg te gaan om de hogepriester te bezoeken. Hij drukte op zijn hart dat hij Fiu met rust moest laten. Daarna wilde hij nog één keer langs zijn nederzetting, de grond waar hij geboren was. Toen hij daar aankwam schrok hij van wat hij daar aantrof. Het Takkenvolk had ruwweg al het land in beslaggenomen. Tyr verschool zich tussen de struiken. Tot zijn grote vreugde, zag hij in zijn nabijheid één van zijn vroegere stamgenoten. 'Pst Bor!' Bor keek verbaasd om. Bor was altijd zijn beste vriend geweest.

Voorzichtig sloop Bor ook tussen het groen. Hij was dolgelukkig Tyr weer te zien. Zij omhelsden elkaar en fluisterden zacht al hun avonturen. Tyr vroeg hem of hij mee wilde gaan naar het oosten, daar waar de elke dag een zon geboren werd. Zijn vriend durfde niet mee te gaan uit angst voor het geweld van het Takkenvolk. Bor was een slaaf geworden die iedere dag zwaar werk moest verrichten. Hij dacht dat het allemaal de wil van de Machtige was en had zich erbij neergelegd. Hij waarschuwde Tyr, dat hij vele vijanden had gemaakt onder zijn eigen stamgenoten en dat hij gevaar liep. Tyr trachtte hem over te halen een risico te nemen en toch mee te gaan. Bor sloeg zijn armen om zijn beste vriend: 'ik ga niet mee, vaarwel Tyr, vaarwel mijn vriend.'

Hij rende haastig terug naar de plaats dat zijn geboortegrond was. Teleurgesteld en alert op gevaar maakte Tyr zich uit de voeten. Hij voelde zich zielsalleen op de wereld en een beklemmend gevoel maakte zich van hem meester. Zou hij zich ergens aan kunnen sluiten? Zou hij ooit een vrouw krijgen? Hij had haar niets anders te bieden dan eenzaamheid. Geen geborgenheid of warmte van zijn stam.

Door zijn schuld was het Hauwervolk van de aardbodem weggevaagd. Weinigen van zijn stam gingen voortaan als Takken door het leven. Alleen zijn zus had uiteindelijk haar geluk en vrijheid gevonden bij de Ossenhoeders. Hij liep oostwaarts. Hij hoopte een gastvrije stam te vinden die hem een warm welkom zou heten.

Na twee dagen lopen stuitte hij op een nederzetting. Hij wilde niet zonder gulle gaven zijn intocht maken dus besloot hij eerst op jacht te gaan. Algauw had hij een reuzenhert op het oog. Het geluk was met hem want in één speerworp was het dier geveld. Hij sneed het dier in stukken en verpakte het in bladeren.

Daarop maakte hij een baar en sleepte het de nederzetting binnen. In plaats van een warm welkom werd hij aangevallen, vastgebonden en gevangen genomen, toen werd hij naar het stamhoofd gebracht.

Tyr moest knielen en door vele stokslagen werd hij gedwongen te vertellen wie hij was en wat hij kwam doen. Natuurlijk vertelde Tyr dat hij een Hauwer was en wat zich in het verleden had afgespeeld.

De stamleider verstond de taal van Tyr niet, wel dat hij een Hauwer was. Hij begon onbedaarlijk te lachen. Hij liet Tyr losmaken, verontschuldigde zich, en liet Tyr's rug behandelen tegen de verwondingen die hij zojuist had opgelopen. Het stamhoofd bleek familie te zijn, doordat er een vrouw uit de Hauwerstam met zijn grootvader getrouwd was.

Tyr werd niet vijandig meer benaderd maar ook niet enthousiast. Hij werd meer aan zijn lot overgelaten en kreeg geen enkele maaltijd, hij mocht niet aanschuiven. Contact met deze gemeenschap kreeg hij niet, dus besloot hij naar verloop van tijd verder te trekken. Uiteindelijk stond hij na een wilde stroom te zijn overgestoken in een ongekend groot dal. Hij keek zijn ogen uit, eindelijk had hij de grote uitgestrekte bossen achter zich gelaten. Het leek een sprookjeslandschap waar hij eeuwig wilde wonen. In de buurt vond hij een grot. Nu hoefde hij geen hut te bouwen, het kon dienst doen als permanent onderkomen.

Midden in de nacht hoorde hij geschuifel.

Het geschuifel hield op, het snoof en een kreunend iets liet zich op de grond vallen.

Tyr was klaarwakker hij durfde niet meer te gaan slapen hij haalde een spie tevoorschijn. Het kreunen was in gesnurk overgegaan. Zo behoedzaam mogelijk sloop Tyr de grot uit. Buiten was het koud, natte sneeuw dwarrelde omlaag om vervolgens te smelten.

Hij zocht een ander onderkomen voor de nacht, maar kon niets vinden in het donker. Bibberend bleef hij in de buurt van de grot. Bij het eerste daglicht ging hij nieuwsgierig de grot in, met zijn speer in de aanslag. Op de grond lag een slapende hollenbeer. Tyr had nooit eerder zo'n beest gezien. Het beest scheen diep te slapen en schijnbaar met een volle maag, want het werd niet wakker.

Tyr wilde de grot als woning hebben dus er was maar één mogelijkheid. De hollenbeer zou het veld moeten ruimen. De berenpels kon hij goed gebruiken tegen het alsmaar koudere klimaat. Het lot van de beer werd bezegeld met één speersteek. Tyr maakte een vuur in de grot en roosterde het berenvlees.

Het vlees smaakte hem voortreffelijk.

Dagen na dagen gingen voorbij en dagen werden jaren. Tyr had zichzelf geleerd zonder stamgenoten te leven, hij sleet een eenzaam bestaan.

Overdag vermaakte hij zich met jagen en wapens maken, knollen en kruiden zoeken.

's- Nachts sloot hij de grot af met losse stenen om roofdieren buiten te houden.

Dan sliep hij onder pelzen om zich warm te houden.

Hij dacht 's- nachts vaak, terug te keren naar de Ossenhoeders, dat vriendelijke gezellige volk en zijn zus die nu wel volwassen kinderen moest hebben.

Tyr was ondertussen een man van eenenvijftig geworden. Een oude man voor zijn tijd.

Nog één keer borrelde het in zijn hoofd op zijn familie te gaan bezoeken. 'Nu of nooit,' scheen hij te denken. Hij besloot eten en pelzen en wapentuig mee te nemen voor de lange voettocht. Hij sloot de grot achter zich met losse stenen, die hij vakkundig als muur stapelde. De lente had hem nieuwe energie gegeven, vol enthousiasme ging hij op pad. Zijn reis verliep voorspoedig.

Na de wild kolkende rivier te zijn overgestoken, kwam hij bij de bosrand en liet daarmee het dal achter zich. Hij klom een boom in om te rusten van de vermoeiende voettocht, zijn benen werkten niet goed meer mee.

Het viel hem op dat hij veel dieren voorbij had zien komen. Op dit ogenblik had Tyr nog geen voedsel nodig daar hij nog voldoende geroosterd vlees bij zich had, hij bleef rustig in de boom. Als hij ietsje uitgerust zou zijn, zou hij verder omhoog klimmen om te kijken waar hij zich precies bevond.

De zon draaide snel naar het westen het zou niet lang meer daglicht blijven. Tyr viel in diepe slaap, hij werd de volgende dag laat wakker.

De zon stond allang aan het uitspansel en kwam soms te voorschijn vanachter de grijze stapelwolken. Het werd een kwakkelregendag, soms plensde de regen uit de hemel om daarna de lucht weer te klaren. Tyr was kleddernat geworden. Hij hing de nu zware pelzen over een tak en klom hoger de boom in.

HOOFDSTUK 12 DE OVERLEVENDEN.

In de nabije omtrek was geen spoor van een nederzetting te zien. Ontmoedigd klom hij omlaag, hij had minstens de nederzetting van het volk willen ontdekken, waar hij zo kil was ontvangen. Steeds vroeg hij zichzelf af of hij niet verkeerd was gelopen. Verbijsterd keek hij naar de stand van de zon. Hij ging de tegenovergestelde richting lopen, anders dan de baan van de zon. In de verte leek er een meer te liggen. Het kwam hem niet bekend voor. Hij wandelde er nieuwsgierig naartoe.

Om hem heen hoorde hij stemmen, hij liep op het geluid af. Binnen een ommezien werd hij omringd door talloze kleine kinderen. 'Hier is dus een nederzetting, ik ben benieuwd welke stam hier woont,' dacht hij. Hij liet zich meevoeren door de kleintjes naar hun nederzetting. De bouw van de hutten verraadde welk volk hier woonde, 'het Takkenvolk'. Hij liep verbaasd tussen de hutten door naar de stamoudsten die kauwend op bladeren voor een hut zaten. Zij wenkten Tyr en vroegen hem waarom hij hen met zijn bezoek kwam vereren. 'Ik zal eerlijk zijn,' zei Tyr: 'ik ben de weg kwijt. Ik moet naar de stam der Ossenhoeders.' De ouderen begonnen door elkaar te kletsen. Zij stonden op en klopten troostend op Tyr zijn schouders. Zij namen hem mee naar het stamhoofd. Het was een jonge krachtige man omringd door jonge vrouwen. De ouderen spraken voor Tyr, hijzelf behoefde niets meer te zeggen, en maakte zichzelf niet bekend. 'Gaat u toch zitten, neem wat kauwsel.' Het stamhoofd reikte Tyr een schaal vol sappige bladeren aan. 'Dit geeft rust in uw hoofd dat heeft u nu nodig.'

Tyr bedankte ervoor, hij voelde zich zo wel op zijn gemak. Het stamhoofd liet vruchtendrank en eten brengen. 'Maakt het u gemakkelijk, ik heb slecht nieuws voor u,' mompelde het stamhoofd met zijn mond vol bladeren.

Er spookte nu van alles door het hoofd van Tyr.

Was er soms oorlog geweest en waren de Ossenhoeders allemaal afgeslacht?

'Heeft u al het grote water gezien?' het stamhoofd streek over zijn gelaat: 'wij zijn door rampspoed achtervolgd. Vroeger reikte onze nederzetting bijna tot aan de Zuidwalvulkaan.

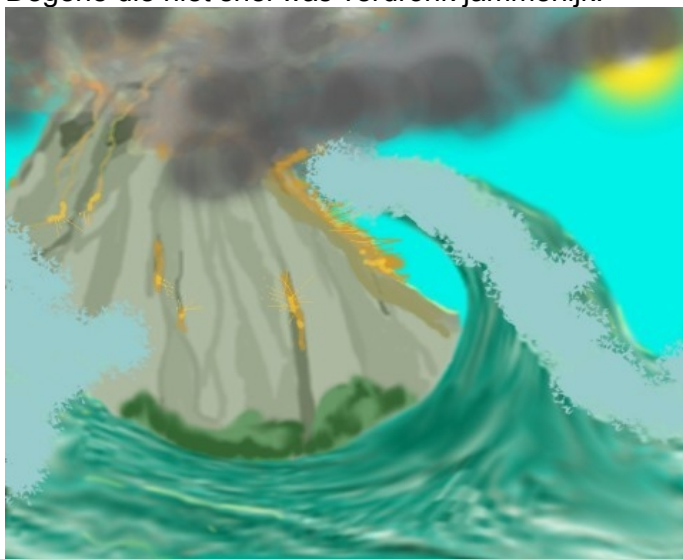
Ten Noorden hadden wij het gebied der Hauwer veroverd en het gebied der Terpenbouwers.

Ten Westen stonden de nederzettingen der Ossenhoeders, Hutten en de grote vulkaanaanbidders en vele andere nederzettingen.

Zij zijn opgehouden te bestaan.

Er is niet veel overgebleven van ons altijd maar groeiende Takkenvolk. De vulkaan heeft alles vernietigd, geen boom is blijven staan. Ieder eromheen is dood. Wij hadden geluk veraf te zijn, wij een dertigtal. Wij hadden ons afgescheiden van onze eigen stam door interne conflicten. Het water heeft daarna alles overspoeld. Nog steeds komt het water dichterbij. Wij hebben getracht naar het Noorden te reizen in uitgeholde boomstammen, maar het water kent geen grenzen, het is ijskoud daar. Misschien houdt de wereld daarachter op en is daar het land der doden. U ziet dat onze stam alweer groeit, wij hebben ons hier aangesloten, bij het Vissersvolk en andere overlevenden. Zij leven van vis, dat zij vangen in de kolkende rivier. Wij zullen ons binnenkort moeten verplaatsen, daar het water gevaarlijk dichtbij komt, van alle kanten.'

Geschokt hoorde Tyr alles aan. Fiu bestond niet meer, iedereen was dood, niets had zin meer. Vertwijfeld staaarde hij naar de grond. Hij voelde zich vreselijk terneergeslagen. 'Bomen omgevallen? Water?' Tyr begreep er niets van. Het stamhoofd mompelde: 'het water spoelde plotseling uit het Noordwesten het woud in na een vreselijke aardbeving, de vulkaan was toen net ontploft. Het dal in het westen stroomde vol. Degene die niet snel was verdronk jammerlijk.

De vulkaan is ingestort en het water wist zijn laatste sporen uit, of het ijs. Want tot overmaat van ramp is daar alles bevroren. Eten vinden is onmogelijk geworden, geen dier kan het daar overleven. Wij prijzen ons het gelukkigste volk ooit. Sluit je bij ons aan je zult hier gelukkig zijn,' glimlachte het stamhoofd.

Tyr staarde voor zich uit. Het stamhoofd keek hem onderzoekend aan. Tyr antwoordde : 'ik dank u voor uw gastvrijheid maar ik heb geen reden om te blijven. Mijn leven zit er bijna op. Ik ga spoedig terug naar het prachtige dal waar ik mijn leven in een grot slijt.' 'Blijf dan nog even, binnenkort hebben wij hier twee huwelijken. U kunt tot die tijd op uw gemak met anderen praten, zij weten meer over het gebied bij de vulkaan, en blijf gerust wat langer.' Tyr durfde geen nee te zeggen tegen dit hartelijke Takkenstamhoofd.

Tijdens de nieuwe maan werden er twee huwelijken gesloten. Heel anders dan bij de Ossenhoederstam mochten mannen hun vrouwen kiezen. De mannen mochten meerdere vrouwen bezitten mits hij voor hen kon zorgen en gelukkig maken. Dat was best een moeilijke opgave want er heerste merendeels haat en afgunst onder de vrouwen. Maar het feest dat op het huwelijk volgde werd uitbundiger gevierd dan bij de Ossenhoeders.

De weken die daarop volgden kreeg tyr hoe langer hoe meer een beeld van wat zich had afgespeeld op zijn geboortegrond.

Hij kreeg ook een idee wat er met Fiu en vele anderen was gebeurd. Het stemde hem niet vrolijk. Hij begon 's-nachts naar te dromen en 's-morgens hunkerde hij naar zijn zuster. Hij wilde dat hij nooit vertrokken was bij het Ossenhoedervolk, dan was hij samen met Fiu en haar familie gestorven.

HOOFDSTUK 13

DE ONTPLOFFING VAN DE ZUIDWALVULKAAN.

Dagenlang zat Tyr bij mensen die de natuurramp amper hadden overleefd. Zo vertelde er één dat de vulkaan de laatste tien maanden opvallend rustig was geweest en toen opeens ging stomen. De dag daarop voelde men lichte aardbevingen en steeg de wolk boven de vulkaan, hij gooide stenen en as over de omgeving. Het ergste was dat er dichtbij de machtige

vulkaan giftige dampen omhoog stegen en dieren en mensen eraan overleden.

Tyr hoorde de verhalen ademloos aan.

‘Er hing een vreselijke stank in het woud zelfs de Takken die veraf woonden hadden er last van.’

‘De geur was zo indringend dat wij er misselijk en draaierig van werden,’ zei een oude man met trillende stem. ‘Weer een ander viel in de rede: ‘op

een gegeven moment had er een grote landverschuiving plaats op de berg. Ik was daar in de buurt en kon maar net op tijd vluchten voor de massa grond, bomen en struiken. Ik zie het nog voor mij.’ ‘En het water? En het water dan?’ vroeg Tyr. ‘Overal kwamen enorme barsten in de grond, ik weet niet waar het vandaan kwam, maar met een enorme kracht vulde het vele water de barsten. Er waren wel twintig aardbevingen per week.’

Wij zochten een veilige droge plek.

Het water kwam telkens naderbij en sleurde bomen, struiken en modder mee, levensgevaarlijk!' De man met de trillende stem vertelde hevig aangedaan: 'de vuurberg had ondertussen de kleur van zijn wolk veranderd in wit, grijs, geel en vooral roetzwart. Overall kwam zijn as en gloeiende stenen neer.' 'Onze dieren waren niet meer te houden zij braken steeds uit de omheining, zij werden angstig denk ik,' riep een magere jongeman er tussendoor: 'o ja, de wilde dieren werden aggressiever en vielen mens en vee aan, vooral van de slangen hadden wij veel last.'

Weer een ander riep: 'de vulkaan had ondertussen een grote zwarte pilaar boven zich gevormd, maar werd weer rustig. Hij leek te zijn opgezwollen.'

De heftigste aardbevingen waren voorbij. Talloze mensen keerden naar hun nederzettingen terug. Vreselijk, vreselijk!' hij hield zijn handen voor zijn ogen en begon onbedaarlijk te snikken. Hij werd getroost door anderen.'

'Wij waren niet teruggegaan, wij stonden op een veilige afstand van de kwade vulkaangod, maar wij hoorden aanhoudend gebrom, erg angstig,' vulde een gelovige aan: ' na enkele dagen onstond er een reuze paddestoelwolk boven de vulkaan.

Bliksemschitsen volgden elkaar steeds sneller op. Bomen vatten vlam. Wij hoorden eerst enkele immense klappen, daarna een doffe dreun, toen steeg er een vreselijke zwartgrijze horizontale wolk op en kwam met duizeling wekkende vaart naderbij, stenen sloegen door de bomen. Wij renden overhaast op ossen en paarden het woud uit, wij kregen haast geen lucht. Wij vonden gelukkig een onderkomen in een grot. Wij zijn daar een tijd ingebleven, uit angst voor de boze wolk. Toen wij buiten kwamen, bestond er geen woud meer, alle bomen lagen plat en vele bleken te zijn verkoold en grote lagen as bedekte de grond. Her en der lagen zwart verkoolde beenderen van menig dier.'

'Wij zijn zuidwaarts gelopen, daar waar het land groen was, met het weinige wat wij hadden. Onze paarden en ossen hadden buiten gestaan en hadden het niet overleefd,' mompelde de man met de trillende stem. 'Toen kwam het water dichterbij, als een vlakke massa dat niet te overzien was. Het bracht modder, dier, boom en plant mee. Het dwong ons verder te trekken,' vulde de jongeman weer aan: 'wij vonden vele anderen die gevlucht waren voor de vulkaan, maar na tien maanden durfden enkelen van ons terugtekeren. Er bleek alleen water te zijn.

De plaats waar de vulkaan stond werd bedekt door een nietig heuveltje waar golven overheen joegen. De vulkaan had zijn hele bovenkant eraf geblazen en was haast niets van over.

Verderop noordelijk was alles bedekt met een dikke laag ijs. Dat was het zo'n beetje, het is spijtig dat u uw familie hebt verloren. U hoort, dat u niet meer terug kunt keren, het wordt ook bitterkoud. Blijf toch bij ons!'

Tyr dacht er niet over te blijven, hij verlangde naar de rust van zijn grot. Hij besloot terug te keren naar het mooie dal. Van vele kreeg hij voedsel, speren en pelzen mee voor onderweg. Hij kreeg ook een os die hij berijden kon. Hij zei iedereen vaarwel en bedankte hen voor de warme ontvangst. Weldra reed hij eenzaam door het landschap.

HOOFDSTUK 14

HET EINDE VAN TYR, ZOON DER HAUWERS.

Hij had de nederzetting van de overlevenden van de vulkaanramp al uren geleden verlaten. Hij vond het komisch dat de nederzetting een Takkenstamhoofd had en het daarmee een Takkenvolk was geworden.

Het duurde niet lang voor hij bij de woeste stroom stond. (de Rijn) Deze was buiten zijn oevers getreden en had een spoor van vernielingen aangericht. Het water kolkte alle kanten op en mondde uit in het wateroppervlak dat het Takkenvolk was ontvlucht.

Hij wist geen manier om aan de overkant te komen. Tyr dacht aan de holle boomstam waar de Takken het over hadden gehad. Daarmee bedacht hij, de woeste stroom te kunnen oversteken.

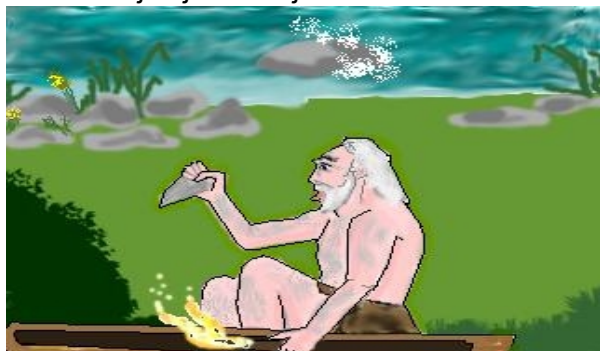
Hij knutselde een hut in elkaar als tijdelijke woonplek en begon daarna meteen een stevige boomstronk uit te hollen.

Tot diep in de nacht werkte hij door bij een heerlijk warm vuur.

Na verloop van tijd viel hij door het harde werken uitgeput op zijn pels in slaap.

Hij had aldoor nachtmerries over de vulkaan, want de vreselijke ervaringen van de overlevenden hadden diepe indruk op hem gemaakt.

De volgende ochtend werd hij weer fris wakker en bestede zijn tijd aan zijn boomstam.

Hij bedacht dat het werk sneller en gemakkelijker kon dan dat hij gisteren had gedaan. Hij was eerder alleen bezig geweest het hout uit te beitelen. Nu verbrandde hij langzaam en voorzichtig de binnenkant van de stam.

Het houtskool dat ontstond bleek gemakkelijk weg te beitelen. Al snel had zich de holte in de stam gevormd. 'Mijn boot is bijna klaar, weldra ben ik aan de overkant,' grinnikte hij in zichzelf. Na hard zwoegen keek hij of hij in de boot paste. Het was net aan.

Met opgetrokken knieën moest de missie slagen. Het was tegen de avond eer hij klaar was met zijn boot. Hij sleepte hem het water in. Hij sprong erin en werd ogenblikkelijk weggevoerd door het kolkende water. De missie was niet geslaagd, in plaats van naar de overkant was Tyr terug naar de bosrand gespoeld. Hij sprong boos het wilde water in en hield zich amper staande. Hij werkte zich naar de oever.

Hij was boos omdat hij een eind moest wandelen om naar de plek te komen waar zijn spullen lagen. Hij voelde zich op dat moment indom. Onderweg bedacht hij dat hij misschien met een staak de boot kon besturen. Al had hij wel een nieuwe boot nodig, daar de eerste weggespoeld was. Hij werd moe bij de gedachte dat hij een nieuwe moest maken. Het was donker toen hij bij zijn geïmproviseerde hut kwam. Het vuur was inmiddels gedoofd. Tyr had het niet koud door het harde werken en door de lange wandeling. Uitgeput ging hij in zijn hut op zijn pelzen liggen. Hij lag te overdenken hoe hij zijn spullen aan de overkant kon brengen. De stam moest tweemaal zo groot worden, om de spullen te vervoeren. In gedachten zag hij het voor zich. Hij viel in slaap.

De ochtend daarop besloot hij vol goede moed aan zijn nieuwe boot te beginnen. Hij ging naar een geschikte boom op zoek. Hij vond de bomen in zijn directe omgeving ongeschikt, dus sprong hij op zijn os. In zijn rugkorf had hij een kernbijl bij zich en wat scherp geslepen stenen. Vlak bij de bosrand stonden dikke hoge bomen. Hij zocht een enorme boom uit en begon erin te hakken en te slijpen. Het zou een karwei worden waarbij hij wekenlang ingespannen mee bezig zou zijn.

Elke dag vervoerde de os, Tyr heen en terug naar zijn hut. Na maanden was eindelijk zijn nieuwe boot gereed. Nu was het een kwestie van het gevaarte vervoeren naar het wilde water. Hij moest er wat op vinden om de holle boomstam aan de os vast te maken. Toen kreeg hij een briljant idee, hij moest leer gaan vlechten om zo aan sterk koord te komen. Grasvezels waren nu geen optie.

Na een tijd had Tyr alles in orde gemaakt en de os sleepte het gevaarte naar de oever van het alsmear wilder wordende water. Hij bond een koord om een boom, om zo zijn stam in het water vast te leggen. Toen bedacht hij zich dat hij ook de os wilde meenemen. Eerst probeerde hij het beest in zijn boot te laden, maar het dier werd halsstarrig en rende telkens terug het land op. Het dier was te breed en te zwaar voor zijn drijvende boomstam die keer op keer omsloeg.

Even overwoog Tyr het beest los te laten en te voet naar de grot te gaan. Hij bedacht dat hij het wel erg makkelijk vond zich te laten rijden. Tyr had naast zijn spullen ook enkele in grote verschillende staken gelegd. Daarmee kon hij de boot besturen en tot de bodem reiken. De os echter bleek niet mee te willen werken. Tyr was kleddernat geworden door het paniekerige halsstarrige beest die maar niet het water in wilde. Tyr werd boos en sloeg het arme dier met een tak. Uiteindelijk maakte Tyr het dier vast met de leren koorden. De koorden haalde hij door een gat boven aan zijn holle stam om ze vervolgens vast te knopen. Nu kon zijn oversteek beginnen. De os moest nu wel het water in. Zijn donker bruine ogen stonden wijd open. Zijn angst was erin af te lezen. Tyr probeerde zo goed en zo kwaad als het kon de kolkende rivier te bedwingen. De kracht van het water was oersterk. Hij probeerde het drijvende gevaarte te draaien zodat zijn os de holle stam zou kunnen trekken. De os wilde snel het droge op en maakte dat hij snel op de oever kwam. Drijfnat en bibberend van de kou stond het tweetal eindelijk aan de overkant van de rivier. Tyr wreef het dier met pollen gras droog totdat er een walm van zijn pels kwam.

Het dier voelde zich prima en stond ondertussen te grazen. 'Ik maak hier een hut, dan kunnen mijn pelzen drogen voor ik naar de grot ga.' Hij maakte eerst een vuur door een droge tak op een andere wat dikkere tak te draaien en te blazen. Af en toe gooide hij er wat gedroogd gras bij om het vuur te doen oplaaien. Niet lang daarna brandde er een prachtig vuur en kon hij beginnen een afdak te bouwen waaronder hij de komende nacht slapen zou. Zijn pelzen en overige spullen legde hij te drogen rond het vuur. 'S- nachts lag hij tevreden op een droge warme pels. Hij hoopte dat de rest van zijn reis voorspoedig zou verlopen.

Zijn reis liep voorspoedig, hij bereikte zijn grot en vond hem zoals die was achtergelaten. Hij voelde zich niet langer alleen nu hij zijn os als huisdier had. Hij besprak van alles met het beest, dat zijn leven alleen maar vulde met het eten van pollen gras. Antwoord hoefde het beest nooit te geven, want Tyr gaf zichzelf altijd antwoord uit naam van zijn huisdier.

In de verte stroomde water met grote kracht het dal in. Met donderend geweld zocht het zich een weg door het lage land. Tyr die bezig was met het bereiden van zijn maaltijd, hoorde het rommelend geluid. Hij ging polshoogte nemen maar zag eerst nog niets. Tot zijn verbijstering zag hij voor hem een muur van water op zich afkomen. Vlug rende hij zijn grot in en stapelde vliegensvlug de losse stenen op elkaar. Zijn os stond nog buiten, hij had geen tijd gehad het beest binnen te brengen. Hij ging angstig in een inham van zijn grot zitten. Het water sloeg tegen de rotswand en sloeg ook de losse stenen voor de ingang weg. Binnen een mum van tijd stond de grot onder water. Tyr dacht nog: 'ik ga nu dood.'

Hij kon niets anders dan het water inademen. Zijn lichaam deinde door het water. Tyr's leven was ten einde.

Het water wat zich in het dal bevond was afkomstig van de Tethiszee. Door de scheuring van de continenten en door de druk van het aanrukkende ijs, zocht het water een uitweg. Bovendien stroomde uit de andere richting het stuwende water van de Rijn binnen. Het land dat nu Nederland heet lag volkomen onder water. Het stuk waar Tyr zijn leven sleet in het westen van Duitsland, kreeg eeuwen later de naam Neandertal (Noordrijn- Westfalen). Hij werd daar in zijn grot gevonden. Ook lagen delen van noord en oost Duitsland onder ijs en water alsmede een deel van België en noord Frankrijk. (Krijtzee) De ijskap zou steeds verder gaan reiken maar uiteindelijk gaan smelten. Ons land werd een droog maar moerassig gebied. Het water zou nog vele jaren voor overlast zorgen vanuit de Noordzee, dat ooit een laag gelegen land was. De grote rivieren zorgden ook voor overlast daar zij buiten hun oevers traden. Uiteindelijk vestigden zich hier weer een mengeling van mensen die Germanen, Franken, Saksen en Batavieren genoemd werden en daarna vele anderen. Tot nu toe wisten wij van geen vulkaan in ons gebied, maar dankzij recente boringen naar brandstof is de vulkaan ontdekt en zij doopten hem 'De Zuidwal'.

Einde